ΕΤΟΣ Α΄.—ΑΡΙΘ. 27. ΑΘΗΝΑΙ 20 ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ 1895

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΚΑΙ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΙΩΑΝΝΗΣ Λ. ΜΑΜΟΣ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ
90 — Ὁδὸς Αἰόλου — 90

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ
ΤΡΙΣ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Τιμὴ συνδρομῆς: Ἐτησία Δρχ. 10.—Ἑξάμηνος Δρχ. 5.
Διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν εἰς Φράγκα χρυσᾶ.

Τὰ χειρόγραφα δὲν ἐπιστρέφονται. —Ἀγγελίαι δημοσιεύονται μόνον ἐν τῇ τελευταίᾳ σελίδι.— Διὰ τὰς καταχωρίσεις ἰδιαίτεραι συμφωνίαι.

ΕΙΡΗΝΗ ΑΝΘΡΩΠΟΙΣ ΕΠΙ ΓΗΣ

Ἡ ἐπέτειος τῶν Χριστουγέννων συγκαταλέγεται μεταξὺ τῶν ἑορτῶν ἐκείνων, ἃς μετὰ θρησκευτικῆς εὐλαβείας τηροῦσιν ὅ τε ἔνθερμος χριστιανὸς καὶ ὁ σκεπτικίζων φιλόσοφος.

Αἱ εὐφρόσυνοι ἐκδηλώσεις, ἃς καθυπαγορεύει ἡ χριστιανικωτάτη αὕτη ἡμέρα ποικίλουσι παρ' ἑνὶ ἑκάστῳ τῶν πεπολιτισμένων λαῶν. Οὐχ ἧττον οἱαδήποτε καὶ ἂν ὦσιν αὗται ὑπὸ οἱανδήποτε καὶ ἂν παρουσιάζωνται ὄψιν ἐν πάντοτε ἐμφαίνουσιν αἴσθημα, τὸ αἴσθημα τῆς ἀγάπης, τῆς εἰρήνης καὶ τῆς παγκοσμίου ἀδελφότητος, ὅπερ πρῶτος εὐηγγελίσατο ὁ πτερόεις τῶν ἀγγέλων χορὸς ἄνωθεν τοῦ πενιχροῦ σπηλαίου τῆς Βηθλεὲμ τοῦ φιλοξενήσαντος τὸν Λυτρωτὴν τοῦ κόσμου: **Δόξα ἐν ὑψίστοις Θεῷ καὶ εἰρήνη ἀνθρώποις ἐπὶ γῆς!**

Καί ὄντως, ὑπὸ τὴν μαγικὴν ἐπίρροιαν τοῦ ἀγγελικοῦ τούτου ᾄσματος ἐτμήθησαν εἰς τὸ μέσον οἱ αἰῶνες καὶ ἡ ἱστορία διῃρέθη εἰς δύο μέρη. Δὲν ὑφίστανται πλέον ἐν τῇ ἀνθρωπότητι δύο ἑτερογενῆ στρώματα ἀνθρώπων διϊσταμένων ἀλλήλοις, τὸ *ἐλεύθερον* καὶ τὸ *δοῦλον*. Ἡ κηλὶς αὕτη ἡ καταισχύνασα τὴν ἀνθρωπότητα ἐξέλιπεν ἅμα ὡς ἀνέκυψεν ἐπὶ τοῦ ὁρίζοντος ὁ καθοδηγήσας τοὺς μάγους νέος σωτήριος ἀστήρ. Ἀφ' ἧς ὁ Θεάνθρωπος Σωτὴρ περιεδύθη τὸ ἡμέτερον σαρκίον ἡ *ἐλευθερία* ἐγένετο κτῆμα κοινόν, καὶ ἀπὸ τῆς καλύβης τοῦ Ναζωραίου πνεύσασα νέα μυροβόλος αὔρα ἐκόμισεν ἐπὶ τῶν πτερύγων της τὴν *ἰσότητα* μεταξὺ ἁπάντων τῶν ἀνθρώπων.

Ἡ ἑορτὴ λοιπὸν τῶν Χριστουγέννων εἶναι συγχρόνως καὶ ἡ ἑορτὴ τῆς *ἐλευθερίας*, τῆς *ἰσότητος* καὶ τῆς *ἀδελφοποιήσεως*, τῆς ἀδελφοποιήσεως ἐκείνης, ἥτις δὲν ἀπωθεῖ τὸν Θεόν, ἀλλ' ἥτις ἀπορρέει καὶ συνδέεται στενῶς μετὰ τοῦ Θεοῦ, τοῦ εἰσαγαγόντος αὐτὴν ἐπὶ τῆς γῆς.

Ὅθεν ἐὰν κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ ὅλου ἔτους ἔτυχε νὰ λησμονήσωμεν ὅτι ἅπαντες ἐσμὲν ἀδελφοί, ἐὰν τὴν ἀγάπην διεδέξατο τὸ μῖσος, τὴν φιλαδελφίαν ὁ φθόνος, σήμερον ἐνώπιον τῆς φάτνης τοῦ θείου Λυτρωτοῦ ἀπεκδυθῶμεν τὸν παλαιὸν ἄνθρωπον, κατὰ τὴν ζωηρὰν ἔκφρασιν τοῦ Ἀποστόλου, καὶ ἀποσκορακίσωμεν ἀπὸ τῆς καρδίας ἡμῶν πᾶν χαμερπὲς αἴσθημα ἀπᾷδον πρὸς τὴν ἁγιότητα τῆς μεγάλης ταύτης τῶν Χριστουγέννων ἡμέρας. Οὕτω

δὲ εἰσερχόμενοι ἐν πνεύματι κοινῆς φιλαδελφίας ὑπὸ τὴν καλύβην τοῦ Ναζωραίου εἴπομεν μετ' εὐγνωμονούσης καρδίας: **Χαῖρε σὰρξ ἀπὸ τῆς σαρκὸς καὶ ὀστοῦν ἐκ τῶν ὀστέων ἡμῶν!**

ΕΚ ΤΗΣ ΠΟΛΙΤΙΚΗΣ

Τὰ ἐν Ἀνατολῇ διαδραματιζόμενα περιέσπασάν πως καὶ ἐπὶ μικρὸν τὴν προσοχὴν τοῦ ἑλληνικοῦ δημοσίου ἀπὸ τοῦ ζητήματος πρὸς ὃ τέως μετὰ προσηλώσεως ἦτο ἐστραμμένη. Τὸ οἰκονομικὸν ζήτημα καὶ ὁ μετ' αὐτοῦ ἀναποσπάστως συνδεδεμένος συμβιβασμὸς τῆς Ἑλλάδος μετὰ τῶν δανειστῶν αὐτῆς ἀπετέλει παρ' ἡμῖν πρὸ μικροῦ τὸ τῆς ἡμερησίας διατάξεως ἀντικείμενον καὶ τὸ pium desiderium τῶν ἀμεσώτερον αἰσθανομένων τὴν ἀνάγκην τῆς ἐπιτεύξεως τοῦ συμβιβασμοῦ. Ἀλλ' ἡ τοιαύτη ἀπὸ τοῦ ζητήματος τούτου ἀπομάκρυνσις τοῦ ἑλληνικοῦ κοινοῦ δὲν ἦτο μακρᾶς χρονικῆς διαρκείας, ἐπανῆλθε δ' ἐπ' αὐτὸ καὶ πρὸ τῆς λύσεως τοῦ αἱματηροῦ δράματος τῆς Ἀνατολῆς.

Αἱ κατ' αὐτὰς διασταυρούμεναι φῆμαι περὶ ὁριστικῆς ἀποτυχίας τοῦ συμβιβασμοῦ καὶ διακοπῆς τῶν προκαταρκτικῶν περὶ αὐτοῦ διαπραγματεύσεων, φῆμαι, τὰς ὁποίας ὁ τύπος τῆς πρωτευούσης ἀναγράφει καὶ ὡς εἰδήσεις, πηγὴν ἐχούσας θετικὴν καὶ ἐπίσημον, ἐπανέφερον τὸ ζήτημα τοῦ συμβιβασμοῦ ἐπὶ τοῦ τάπητος ζωηρότερον καὶ μᾶλλον φλέγον ἢ πρίν. Ὀφείλομεν νὰ ὁμολογήσωμεν ὅτι τὸ βάσιμον τῶν εἰδήσεων τούτων ὑποστηρίζεται καὶ ὑπὸ τῆς στάσεως τῶν φίλα τῇ κυβερνήσει φρονούντων δημοσιογραφικῶν ὀργάνων, τὰ ὁποῖα ἀνέλαβον τὸν δυσχερῆ καὶ ἀκανθώδη ἀγῶνα τῆς ὑπερασπίσεως τῆς γνώμης, ὅτι ἡ συντέλεσις τοῦ συμβιβασμοῦ δὲν ἐπείγει, τοὐναντίον δὲ ἡ ἀναβολὴ τῆς τούτου συνομολογήσεως συμφέρουσα ἀποβαίνει καὶ εἰς τὸ Κράτος καὶ εἰς τοὺς ἰδιώτας.

Ὡς λόγος τῆς ἀποτυχίας τοῦ συμβιβασμοῦ φέρεται πρὸ παντὸς ἄλλου ὁ ὑπὸ τῶν δανειστῶν προβαλλόμενος ξενικὸς ἔλεγχος ἐν τῇ διαχειρήσει τῶν οἰκονομικῶν τῆς Ἑλλάδος. Δὲν δυνάμεθα νὰ θεωρήσωμεν ὡς ἐξηκριβωμένον, τὸ ἂν ἡ καταθλιπτικὴ περὶ ἐλέγχου ἀξίωσις τῶν δανειστῶν τῆς Ἑλλάδος εἶνε ἀπόρροια τῆς κακῆς διεξαγωγῆς τῶν τοῦ συμβιβασμοῦ διαπραγματεύσεων, ὡς ἐνασμενίζεται νὰ βεβαιοῖ ὁ ἀντιπολιτευόμενος τύπος, ἢ εἶνε συνέπεια οὐσιωδεστέρων λόγων, οὓς προβάλλουσιν οἱ δανεισταί, ὡς ἰσχυρίζονται τὰ κυβερνητικὰ φύλλα. Ἐν πάσῃ περιπτώσει καὶ ἀνεξαρτήτως τοῦ λόγου τῆς διατυμπανιζομένης ἀποτυχίας τοῦ συμβιβασμοῦ, αὐτὴ καθ' ἑαυτὴν ἡ ἀποτυχία, ἐπισήμως βεβαιουμένη, δὲν δύναται ἢ νὰ πληρώσῃ ὀδύνης καὶ θλίψεως τὰς ψυχὰς τῶν παρακολουθούντων τὰς δοκιμασίας τῆς Πατρίδος.

Εἶνε ἀληθὲς ὅτι ἡ οἰκονομικὴ τοῦ Κράτους τιμὴ ἐπιβάλλει ποιάν τινα ἐνδοτικότητα εἰς τὰς ἀπαιτήσεις τῶν δανειστῶν, ἐφ' ὅσον αὗται δὲν εἰσέρχονται εἰς τὸν κύκλον τῆς ἀπραγματοποιήτου ἀπληστίας, ἀλλ' ἀφ' ἑτέρου ἡ ἐθνικὴ ἡμῶν τιμὴ καὶ τὸ ἐθνικὸν ἡμῶν γόητρον ἐπιτάσσει ὅρια πέραν τῶν ὁποίων δὲν ἐπιτρέπεται ἡμῖν νὰ φθάσωμεν πρὸς ἀνάκτησιν τῆς οἰκονομικῆς μας πίστεως. Καὶ ἡ ὑπέρβασις αὕτη εἶνε ἀναντιρρήτως ὁ ξενικὸς ἔλεγχος. Θὰ ἐδικαιολογεῖτο ἡ ἐπιβολὴ τούτου, ἂν τὸ Κράτος δὲν κατείχετο ὑπὸ τῆς εἰλικρινοῦς καὶ προφανοῦς προθυμίας εἰς τὸ νὰ παράσχῃ τοῖς δανειταῖς αὐτοῦ ὅ,τι αἱ οἰκονομικαὶ αὐτοῦ δυνάμεις τῷ ἐπιτρέπουσι, ὅπερ καὶ ἐξεδηλώσαμεν εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς διὰ τοῦ νόμου τῆς 10 Δεκεμβρίου π. ἔ.

Ἀλλ' ἐὰν ἡ ἀγαθὴ ἡμῶν προαίρεσις, ἡ καὶ νομοθετικῶς ἤδη διὰ τοῦ ἀνωτέρω νόμου διατυπωθεῖσα, δὲν ἐκτιμᾶται προσηκόντως ὑπὸ τῶν δανειστῶν, ἴσως λόγῳ τῆς ἐπαρκοῦς αὐτῶν ἱκανοποιήσεως διὰ τοῦ ὁρισθέντος προσωρινοῦ τόκου, δὲν ἀπομένει ἢ νὰ καταφύγωμεν εἰς τὰ νομοθετικὰ ἐκεῖνα μέτρα, διὰ τῶν ὁποίων δὲν θ' ἀφήσωμεν ἔρμαιον τῶν ἀδικαιολογήτων ἀξιώσεων τῶν δανειστῶν τοῦ Κράτους τὴν οἰκονομικὴν αὐτοῦ αὐθυπαρξίαν, τὴν ἐθνικὴν φιλοτιμίαν καὶ τιμήν. **Εὐαγόρας.**

Η "ΑΚΡΟΠΟΛΙΣ,,

ΠΕΡΙ ΤΗΣ

ΠΑΤΡΙΑΡΧΙΚΗΣ ΑΠΑΝΤΗΣΕΩΣ

Ἀνέγνωμεν ἐν τῇ «Ἀκροπόλει» ἐφημερίδι ἐκ τῶν ἐνταῦθα μεγαλοσχήμων ἄρθρον ἐπὶ τῆς Πατριαρχικῆς Ἀπαντήσεως εἰς τὴν Ἐγκύκλιον τοῦ Λέοντος ΙΓ'. περὶ Ἑνώσεως τῶν Ἐκκλησιῶν, ἐν ᾧ ψέγει δριμύτατα τὸ ἀγέρωχον αὐτῆς ὕφος.

Ἀναγράφοντες ἐν ταῖς στήλαις ἡμῶν τὸ περὶ οὗ ὁ λόγος περισπούδαστον ἄρθρον ὅπερ ἐχάραξαν αὐταὶ αὗται αἱ χεῖρες τέκνου πιστοῦ τῆς διεστώσης Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας ἐχέφρονος ὅμως ὅσον καὶ εἰλικρινοῦς, εὐσεβάστως προσφέρομεν πρὸς τὸν γηραιὸν Ποντίφηκα, τοῦτο μὲν ὡς ἐλαχίστην παραμυθίαν ἐπὶ τῇ θλίψει ἣν βεβαίως θὰ ἠσθάνθη ἀναγνοὺς τὸ ἔγγραφον τοῦ Φαναρίου, τοῦτο δὲ ὡς τὴν καλλίστην διαβεβαίωσιν ὅτι ἡ Πατριαρχικὴ Ἀπάντησις δὲν ἑρμηνεύει ποσῶς τὸ φρόνημα ὅλων ἐν γένει τῶν πιστῶν τῶν διαμενόντων ἐν τοῖς κόλποις τῆς Ἐκκλησίας ἧς ὁ ταύτην γράψας τυγχάνει ὕπατος ἡγήτωρ.

«**Ἡ κάτωθι** μετάφρασις τῆς ἐπιστολῆς ἣν ἀπηύθυνε πρὸς τὸν Πάπαν ἡ Ἀγγλικὴ Ἐκκλησία ἀπαντῶσα εἰς τὴν ἔκκλησιν αὐτοῦ περὶ ἑνώσεως τῶν Ἐκκλησιῶν, εἶνε ἀναμφιβόλως διδακτικώτατον κείμενον. Ὅσοι δὲ ἐνθυμοῦνται τὸ μακροσκελέστατον, πομπωδέστατα σχολαστικὸν καὶ οὐσίας παντάπασιν ἄμοιρον ἔγγραφον, ὅπερ ὁ Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης ἔστειλεν εἰς τὸν Πάπαν ἐπὶ τῇ αὐτῇ ἀφορμῇ θὰ ὁμολογήσωσιν, ὅτι ἡ ὧδε παρεχομένη μετάφρασις δύναται νὰ χρησιμεύσῃ αὐτῷ καὶ ὡς πρότυπον χριστιανικότητος.

Ἡ ἀντίθεσις μεταξὺ τῶν δύο ἀπαντήσεων εἶνε ἀλγεινὴ δι' ἡμᾶς, ἀλλ' ἡ ἀλήθεια εἶνε ἀνωτέρα καὶ αὐτοῦ τοῦ Πατριαρχικοῦ θρόνου. Ἰδοὺ ὁ ἀγγλικὸς Χριστιανισμὸς πῶς ἀπαντᾷ εἰς τὸν Λέοντα ΙΓ':

Εἰλικρινεῖς χαιρετισμοὺς καὶ αἰσθήματα εὐδοκίας ἐν τῷ κοινῷ ἡμῶν Κυρίῳ.

Ὡς ὁμὰς Ἄγγλων Χριστιανῶν συνελθόντων ἐπὶ τῷ αὐτῷ, ἵνα προαγάγωμεν τὸν ἱερὸν ἀγῶνα τῆς Ἑνώσεως τῶν Ἐκκλησιῶν, ἐπιθυμοῦμεν νὰ ἀνομολογήσωμεν τὴν χριστιανικὴν ἀβρότητα καὶ τὸν θεοσεβῆ πόθον τῆς ἐπιστολῆς τῆς Ὑμετέρας Ἁγιότητος.

Εἰ καὶ δὲν δυνάμεθα νὰ λησμονήσωμεν τὰ διδάγματα τῆς Ἱστορίας, καθ' ἃ αἱ ὑφιστάμεναι διαιρέσεις προέκυψαν ἐν τῇ ὑπερασπίσει ζωτικῶν στοιχείων τοῦ ἀποστολικοῦ Χριστιανισμοῦ καὶ τῆς ἐκ τῶν Γραφῶν ἀληθείας, λυπούμεθα ἐπὶ τῇ ἐνεστώσῃ διαιρέσει τῆς Χριστιανωσύνης καὶ ἐν ἁρμονίᾳ μετὰ τῆς Ὑμετέρας Ἁγιότητος, οὐ παυόμεθα δεόμενοι ὑπὲρ τῆς ὁρατῆς ἑνότητος τῆς Καθολικῆς καὶ Ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας.

Εὐγνώμονες ὁμολογοῦμεν τῷ Παντοκράτορι Θεῷ τὴν ἔνδειξιν τῆς πραγματικῆς πνευματικῆς ἑνότητος, ἥτις λανθάνει ὑπὸ τὰς διαφορὰς ἡμῶν καὶ ἥτις ἐκδηλοῦται οὐ μόνον ἐν τῇ κοινῇ ἐκδουλεύσει ἣν παρέχομεν τῷ ἀνθρωπίνῳ γένει, ἀλλὰ καὶ ἐν ταῖς προσευχαῖς καὶ τοῖς αἴνοις τοῦ κοινοῦ ἡμῶν χριστιανικοῦ βίου, ἐν τοῖς πολυαρίθμοις σημείοις τῆς κοινῆς ἡμῶν χριστιανικῆς πείρας, καὶ ἐν τῇ εὐλογίᾳ ἣν ὁ Θεὸς τῆς Χάριτος ἐπεδαψίλευσεν εἰς ὅλα τὰ τμήματα τῆς διηρημένης Καθολικῆς Ἐκκλησίας. Πεπεισμένοι ἐσμὲν ὅτι μόνος ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς δύναται νὰ ἀποτελῇ τὸ κέντρον τῆς Χριστιανικῆς Ἑνότητος, καὶ ὅτι τὸ ἐν πάσῃ χριστιανικῇ καρδίᾳ κατασκηνοῦν Πνεῦμα τοῦ Πατρὸς καὶ τοῦ Υἱοῦ, οὐ μόνον ἀποτελεῖ πνευματικὴν ἑνότητα, ἣν ὁ ἄνθρωπος οὔτε νὰ δημιουργήσῃ οὔτε νὰ καταστρέψῃ δύναται, ἀλλὰ καὶ παρέχει τὰς συνθήκας τῆς δεδηλωμένης ἐκείνης

ένότητος, ὑπὲρ ἧς ὁ Εὐλογητὸς ἡμῶν Κύριος ἐδεήθη.

Πιστεύομεν ὅτι ἡ ἑνότης δέον νὰ ἐπιτευχθῇ, οὐχὶ διὰ τῆς ἀπορροφήσεως τῶν Χριστιανῶν εἰς μίαν τινὰ κοινωνίαν τῆς διηρημένης Καθολικῆς Ἐκκλησίας, ἀλλὰ διὰ τοιαύτης ἑνώσεως ὥστε νὰ διασωθῶσιν ὅλα τὰ στοιχεῖα τῆς χριστιανικῆς ἀληθείας καὶ ἐνεργείας, ἅτινα ἐν τῇ παρουσίᾳ τοῦ Θεοῦ αἱ διάφοροι χριστιανικαὶ κοινωνίαι χωριστὰ ἐξεδήλωσαν καὶ διεξεδίκησαν. Ἀσμένως καὶ περιπαθῶς μετέχομεν τῆς ὑμετέρας ἐκκλησίας ὑπὲρ ἡνωμένης καὶ διηνεκοῦς παρακλήσεως εἰς τὸν Τρισυπόστατον Θεόν, ἵνα ἐν τῇ μεγάλῃ αὐτοῦ Δυνάμει καὶ ἐν τῷ μεγάλῳ αὐτοῦ Ἐλέει εὐδοκήσῃ, ὅπως ἐπὶ τέλους ἡ ὁρατὴ ἑνότης τῆς Ἐκκλησίας Αὐτοῦ κατὰ πάντα ἐκδηλωθῇ συνῳδὰ ταῖς βουλαῖς Αὐτοῦ.

Καὶ τέλος, καθικετεύομεν τὸν πατέρα τῶν οἰκτιρμῶν ἵνα ἐν τῇ ἀπείρῳ αὐτοῦ εὐσπλαγχνίᾳ αὐξάνῃ ἐν ἡμῖν τὸ πνεῦμα ἐκεῖνο τῆς ἀδελφικῆς ἀγάπης πρὸς τοὺς ἐν Χριστῷ συναδέλφους μας, ὅπερ ἀποπνέει ἡ ἐπιστολή, ἣν ἡ Ἁγιότης Ὑμῶν ἔστειλε πρὸς τὸν ἀγγλικὸν λαόν.

Ἕπονται αἱ ὑπογραφαὶ τῶν ἱεραρχῶν ὅλων τῶν ἐκκλησιῶν τῆς Ἀγγλίας.

Ἡ πρὸς τὸν ἑλληνικὸν λαὸν ἐπιστολὴ τῆς Αὐτοῦ Ἁγιότητος ἦτο ὄχι ὀλιγώτερον τῆς πρὸς τὸν ἀγγλικόν, χριστιανικὴ καὶ ἀβρά. Ἐν τούτοις ὁ ἑλληνικὸς λαὸς διὰ στόματος τοῦ Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως ἔστειλε πρὸς τὸν ὕπατον ἱερέα τοῦ Καθολικισμοῦ ἔγγραφον, δι' ὃ πᾶς Ἕλλην, ἐν τῇ καρδίᾳ τοῦ ὁποίου κατασκηνοῖ χριστιανικὸν πνεῦμα, δὲν δύναται ἀλλ' ἢ νὰ ἐρυθριάσῃ. Οὐδὲν ἄπορον ὅτι ὁ πολιὸς ἱεράρχης τῆς Ρώμης, ὁ Ποντίφηξ Λέων ΙΓ' οὐδεμιᾶς ἀπαντήσεως ἠξίωσε τὸ πατριαρχικὸν ἔγγραφον. Ἐξ ἐναντίας ὅμως εἰς τὴν Διαμαρτυρομένην Ἐκκλησίαν ἐξέφρασεν ὑπερτάτην εὐαρέσκειαν ἐπὶ τῇ φράσει τοῦ ἐγγράφου της καὶ ἐπὶ τῷ ὅτι αὕτη μετέχει τῶν δεήσεων αὐτοῦ πρὸς τὸν Ὕψιστον, ὅπως ἐπιτευχθῇ ἡ ἑνότης τῆς μιᾶς ἁγίας ἀποστολικῆς καὶ καθολικῆς ἐκκλησίας, ὁ δὲ κομιστὴς τοῦ ἐγγράφου, ὁ αἰδ. Λὼν ἐπανέκαμψεν ἐκ Ρώμης ὑπερευχαριστημένος ἐκ τῆς ἐντυπώσεως, ἣν ἐνεποίησεν ἡ ἀπάντησις εἰς τὸν Πάπαν.

Τὸ ζήτημα δὲν εἶνε τόσῳ μικρὸν ὅσῳ κοινῶς ἐκλαμβάνεται παρ' ἡμῖν, οἵτινες οὐδὲν δυνάμεθά ποτε νὰ λάβωμεν ὑπὸ σοβαρὰν ἔποψιν. Τὸ ζήτημα ἀπασχολεῖ τὰ ἐμβριθέστερα πνεύματα τοῦ κόσμου καὶ αὐτοὺς τοὺς λαοὺς καὶ κατὰ συνέπειαν τὸν παγκόσμιον Τύπον. Ἔγραψα τὰ ἀνωτέρω, διότι ἤκουσα ἀπὸ τοῦ στόματος ἀνδρὸς στενώτατα συνδεδεμένου μετὰ τοῦ Βατικανοῦ, ὅτι τὸ ἔγγραφον τοῦ Πατριάρχου προὐκάλεσε τὸν οἶκτον καὶ τὴν θλῖψιν τοῦ Πάπα. Τῇ ἀληθείᾳ, ἡ Ἱερὰ Σύνοδος τῆς Ἑλλάδος ἠδύνατο νὰ ἐπανορθώσῃ τὸ γενόμενον κακόν, διατυποῦσα ἐπισήμως ἢ ἀνεπισήμως τὸν ὑπὲρ συμφιλιώσεως τῶν Ἐκκλησιῶν πόθον της, ἐν τῷ πνεύματι τοῦ Ἄνακτος τῆς εἰρήνης καὶ θεμελιωτοῦ τῆς Χριστιανικῆς Πίστεως, Ἰησοῦ».

Ο ΕΞΩ ΚΟΣΜΟΣ

Ὁ Πάπας ὑπὲρ τῶν Ἀρμενίων.

Ἡ Α. Α. ὁ Πάπας ἀπέστειλε πρὸς τὸν Ἀρμένιον Πατριάρχην 70,000 φράγκων ἐκ τοῦ ἰδιαιτέρου αὐτοῦ ταμείου πρὸς ἀνακούφισιν τῶν παθόντων. Ὁ Πατριάρχης τῶν Ἀρμενίων Ἀζαριάν, ἀπήντησε πάραυτα εὐχαριστῶν διὰ τοῦ καρδιναλίου Ῥαμπόλα τὸν Πάπαν ἐπὶ τῇ γενναίᾳ δωρεᾷ αὐτοῦ.

Γενικὰ ἀποτελέσματα τῶν ἐκλογῶν ἐν Ῥουμανίᾳ.

Τὰ ἀποτελέσματα τῶν βουλευτικῶν ἐκλογῶν ἀριθμοῦσι 196 ὑπουργικούς, 3 ἑνωτικούς, 1 συντηρητικόν, 2 ἀνεξαρτήτους, 1 σοσιαλιστήν, 2 τοῦ κόμματος τῶν ἀγροτῶν καὶ 5 ἐπαναληπτικὰς ἐκλογάς.

Ἡ στέψις τοῦ Τσάρου.

Τὸ πρόγραμμα τῶν ἑορτῶν τῆς στέψεως, αἱ ὁποῖαι θὰ γείνουν τὸ προσεχὲς ἔτος εἰς Μόσχαν ἔλαβεν ἤδη τὴν ἔγκρισιν τοῦ Τσάρου. Ἡ ἀκριβὴς ἐποχὴ τῆς στέψεως δὲν ὡρίσθη ἀκόμη, εἶναι ὅμως βέβαιον, ὅτι ἡ τελετὴ αὕτη θὰ λάβῃ χώραν κατὰ μίαν ἀπὸ τὰς τρεῖς πρώτας Κυριακὰς τοῦ προσεχοῦς Μαΐου.

Οἱ σοσιαλισταὶ ἐν Βελγίῳ.

Εἰς τοὺς πολιτικοὺς κύκλους ἐν Βρυξέλλαις βεβαιοῦται, ὅτι ἡ κυβέρνησις ἀπεφάσισε νὰ μὴ διορίσῃ δημάρχους σοσιαλιστὰς εἰς τὰ μέρη ἐκεῖνα εἰς ἃ τὸ σοσιαλιστικὸν κόμμα εἶχε τὴν πλειονοψηφίαν εἰς τὰς τελευταίας δημοτικὰς ἐκλογάς.

Ἡ δρᾶσις τῶν γυναικῶν εἰς τὰς δημοτικὰς ἐκλογὰς τῆς Βιέννης.

Εἰς συνεδρίασιν ἀντισημιτικὴν ὁ Λῆγερ ἐκήρυξεν, ὅτι αἱ γυναῖκες αἱ χριστιαναὶ αἱ μὴ φοβούμεναι τοὺς Ἑβραίους εἶνε οἱ καλλίτεροι ἐκλογικοὶ παράγοντες καὶ τὰς προσεκάλεσε νὰ ἀσκήσωσι τὴν ἐπιρροήν των διὰ τὸν θρίαμβον τῶν ἀντισημιτῶν εἰς τὰς προσεχεῖς δημοτικὰς ἐκλογάς.

Αὐτοκράτωρ καὶ Καρδινάλιος.

Ὁ αὐτοκράτωρ τῆς Γερμανίας Γουλιέλμος ἐπεσκέφθη ἐσχάτως τὸν Καρδινάλιον Κὸπ ἀρχιεπίσκοπον τῆς Βρεσλαυίας. Τὰ γερμανικὰ φύλλα παρατηροῦσιν, ὅτι ἀπὸ πολλῶν ἐτῶν δὲν ἐγένετο ὅμοιόν τι. Ὁ τελευταῖος πρῶσσος μονάρχης, ὅστις προέβη εἰς ὁμοίαν φιλόφρονα ἐπίσκεψιν παρὰ τῷ τότε καρδιναλίῳ Diepenbroch ἦτο ὁ Φρειδερῖκος Γουλιέλμος Δ'.

Οἱ Καθολικοὶ Ἄγγλοι.

Τῇ παρελθοῦσαν ἑβδομάδα μεγάλη συνάθροισις ἐγένετο ἐν Λονδίνῳ ἐν τῷ Jameslball, ὑπὸ τὴν προεδρείαν τοῦ καρδιναλίου Βώγκαν πρὸς ἀνταλλαγὴν γνωμῶν ἐπὶ τῆς καταστάσεως, ἣν ἐγέννησε τὸ ζήτημα τῆς καθολικῆς ἐκπαιδεύσεως. Ὁ λόρδος Ροῦσελ καὶ ὁ Μακ-Κάρτρυ ἀρχηγοὶ τῶν ἀντιπαρνελλιστῶν τῆς Ἰρλανδίας ἐξεφώνησαν λόγου εὐφραδεῖς, ζωηρῶς σχολιασθέντας καὶ ἐπιδοκιμασθέντας συγχρόνως ὑπὸ τῶν προτεσταντικῶν φύλλων.

ΤΙΜΗ ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΠΕΣΟΝΤΑΣ!

«Ὁ Τοζέλλης διέταξε πάραυτα τὸν Βοδρέρον νὰ περισυλλέξῃ τοὺς ἐναπομείναντας καὶ καθοδηγήσῃ εἰς Μακάλλε, αὐτὸς δ' ἀσάλευτος ἐν τῇ θέσει του ἐστράφη πρὸς τὸν ἐχθρὸν καθ' οὗ προέτεινε τὸ στῆθος, ἔπεσε τότε καὶ μετ' αὐτοῦ οἱ ἄλλοι πάντες».

Τοιοῦτον φέρει ἀλγεινὸν ἐπίλογον ἡ σπαραξικάρδιος σκηνή, ἥτις ἐσχάτως ἔλαβε χώραν ἐν τῇ Ἀνατολικῇ Ἀβυσσινίᾳ εἰς βάρος τῶν ἀδελφῶν Ἰταλῶν, κατὰ τὴν λεπτομερῆ ἀφήγησιν τοῦ γενικοῦ Διοικητοῦ Βαρατιέρη. Ἐθλίβημεν ὄντως ἐπὶ τῷ λυπηρῷ ἀκούσματι καὶ μεθ' ἡμῶν, πιστεύομεν, ἐθλίβη πᾶσα εὐγενὴς καρδία, ἄκοντες δ' ἀνεμνήσθημεν μιᾶς τῶν ἐνδοξοτάτων Ἑλληνικῶν σελίδων τῆς ἀρχαίας ἱστορίας καὶ τοῦ ὀνόματος τῶν Θερμοπυλῶν καὶ τοῦ Λεωνίδα. Πικρὰ ἐχύσαμεν δάκρυα ἀναλογιζόμενοι ὑφ' ἃς ἐπωδύνους συνθήκας ἐτελεύτησαν τὸν βίον αὐτῶν οἱ νέοι οὗτοι περὶ τὸν Τοζέλλην ἡρωϊκοὶ Σπαρτιᾶται, ἡ δὲ φαντασία ἡμῶν ἐπτερύγισε περίλυπος ἐκεῖ ἐπὶ τῶν ἐρήμων χωρῶν καὶ ἐθρηνήσαμεν τοὺς ἑκατὸν κειμένους ὑπερδισχιλίους στρατιώτας, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον στηρίγματα οἰκογενειῶν, πατέρας ἀδελφοὺς καὶ συζύγους.

Πλὴν τὴν συγκίνησιν ἡμῶν διαδέχεται αὐθόρμητον τὸ αἴσθημα τῆς ἀγανακτήσεως, δυσανασχετοῦντες δὲ στρεφόμεθα πρὸς αὐτοὺς τοὺς ἰθύντορας τοῦ γείτονος ἔθνους τοὺς πραγματικοὺς ὑπευθύνους τοῦ φρικαλέου δράματος, οἵτινες μετὰ τοσαύτης ἀφροσύνης καὶ ἀστοργίας ἐκμεταλλεύονται τὸν πατριωτισμὸν τῶν τέκνων τῆς Ἰταλικῆς χώρας ἐξωθοῦντες αὐτὰ εἰς ἄδοξον ἀγῶνα καὶ ματαίους κινδύνους. Ἕως πότε ἄραγε θὰ θύωσι τοσοῦτο πολυτίμους ὑπάρξεις πρὸ τοῦ βωμοῦ τῆς πλεονεξίας; Ἀντὶ ἡ τελευταία ἀποτυχία νὰ συνετίσῃ αὐτοὺς καθοδηγοῦσα εἰς σκέψεις ὡριμωτέρας, ἀπεναντίας ἐξῆψεν ἔτι μᾶλλον τὴν φιλοδοξίαν αὐτῶν καὶ νέα ἤδη πρὸς ἀπόπλουν παρασκευάζονται στρατεύματα. Οἱ διὰ τὰ Ἀφρικανικὰ ἐδάφη προοριζόμενοι Ἰταλοὶ στρατιῶται πιθανὸν νὰ διεκδικήσωσι τὴν τρω-

θεῖσαν τιμὴν τῶν ἰταλικῶν ὅπλων, τὸ εὐχόμεθα, ἀλλὰ θὰ ἐπαναφέρωσιν ἴσως εἰς τὴν ζωὴν τοὺς ἀτυχεῖς ἐκείνους, οὓς κατέρριψεν ἐσχάτως ἐπὶ τοῦ πεδίου τὸ πῦρ καὶ ὁ σίδηρος τοῦ πολέμου; Θὰ ἐπαναδώσωσιν ἴσως τὸ μειδίαμα καὶ τὴν χαρὰν εἰς τὰς τόσον σκληρῶς δοκιμασθείσας οἰκογενείας ἐπὶ τῇ στερήσει πεφιλημένων ὑπάρξεων; Οὐδέτερον τούτων. Ἂς θέσωσι λοιπὸν τέρμα εἰς τὴν φιλοδοξίαν αὐτῶν οἱ ἰταλοὶ κυβερνῆται καὶ ἂς χαλινώσωσι διὰ παντὸς τὸν ἀκόρεστον πόθον τὸν μετὰ τόσης σφοδρότητος φερόμενον πρὸς τὰς ἔξω κατακτήσεις. Τὸ ἐν Ἀμπαλάζῃ ἐπισυμβὰν ἐσχάτως ἀτύχημα ἂς ἀποτελέσῃ τὴν τελευταίαν μελανὴν σελίδα τῆς Ἀφρικανικῆς ἐκστρατείας.

Ἡμεῖς γεραίροντες σήμερον τὴν ἔνδοξον μνήμην τῆς ἡρωϊκῶς πεσούσης φάλαγγος αἰσθανόμεθα ποίαν τινὰ αὐταρέσκειαν ἐπὶ τῇ διαβεβαιώσει ἣν παρέχουσιν ἡμῖν, ὅτι μετὰ τοῦ ἰταλικοῦ ἔρρευσεν ἐν κοινῷ ρείθρῳ καὶ τὸ αἷμα Ἑλλήνων ἐθελοντῶν ἐξυπηρετούντων τὰ ἰταλικὰ ὅπλα ὑπὸ τὴν διοίκησιν τοῦ ταγματάρχου Τοζέλλη.

Χαιρετίζομεν ὅθεν εὐφροσύνως τὴν ἀγαθὴν ταύτην σύμπτωσιν καὶ ἐπὶ τοῦ τάφου τῶν πεσόντων χαράσσομεν χρυσοῖς γράμμασιν ὅ,τι ἐν παρομοίᾳ περιστάσει ἀνέγραψεν ἄλλοτε ἡ Ἑλλὰς ἐπὶ τοῦ τάφου τῶν τέκνων της: «**Ἐνθάδε κεῖνται τοῖς κείνων ῥήμασι πειθόμενοι**»

ΚΟΙΝΩΝΙΚΑΙ ΕΙΔΗΣΕΙΣ

Ἐγκατάστασις νέων Πανεπιστημιακῶν ἀρχῶν.

Τὴν παρελθοῦσαν Κυριακὴν ἐγένετο ἡ ἐγκατάστασις τῆς νέας Πανεπιστημιακῆς ἀρχῆς ἐν τῇ αἰθούσῃ τῶν τελετῶν. Παρέστη ἡ Σύγκλητος, οἱ ἐπὶ τῆς Παιδείας καὶ τῶν Ἐξωτερικῶν ὑπουργοί, ὁ Μητροπολίτης, καὶ πλῆθος φοιτητῶν καὶ ἄλλων προσκεκλημένων. Ὁ τέως πρύτανις κ. Χατζιδάκης ἀπήγγειλε λόγον περὶ τῶν κατὰ τὸ παρελθὸν ἔτος πεπραγμένων, μεθ' ὃ ὁ νέος πρύτανις κ. Κυριακὸς ὡμίλησε περὶ τῶν θεολόγων τῆς Ἀλεξανδρινῆς ἐποχῆς καὶ εἰδικῶς περὶ Ὠριγένους. Ἀπὸ τοῦ πρυτανικοῦ δὲ βήματος ὡμολόγησε τὴν ἀνεπάρκειαν τοῦ Ἑλληνικοῦ κλήρου καὶ τὴν ἥσσονα αὐτοῦ θέσιν ἐν σχέσει πρὸς τὰς λοιπὰς Ἐκκλησίας.

Ἡ μισθοδοσία τοῦ Κλήρου.

Εἰς τὸ ἐπὶ τῶν Ἐκκλησιαστικῶν ὑπουργεῖον συνεκεντρώθησαν ἤδη ὅλαι αἱ γνωμοδοτήσεις τῶν Ἐπισκόπων τοῦ Κράτους περὶ τοῦ ζητήματος τοῦ κλήρου. Αἱ ἐκθέσεις αὗται ἀναφέρουσιν ὅτι τὰ μέγιστα ἐπωφελὲς εἴς τε τὴν θρησκείαν καὶ τὴν κοινωνίαν θὰ εἶνε τὸ μέτρον τοῦτο καὶ, ὅτι τὰ καθέκαστα περὶ τούτου θὰ ἴδωσιν εἰς τὰ πρακτικὰ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου, ὅτε καὶ πάλιν ἄλλοτε εἶχεν ἀνακαινισθῆ τὸ ζήτημα τοῦτο. Τὸ ὑπουργεῖον ἐπὶ τῇ βάσει τῶν γνωμῶν τούτων θὰ προβῇ εἰς τὴν σύνταξιν τοῦ ἀναγκαίου νομοσχεδίου.

Ἐπίδημοι ἐπισκέψεις.

Τὴν μεσημβρίαν τῆς παρελθούσης τετάρτης ὁ ναύαρχος τῆς ἐν Πειραιεῖ ναυλοχούσης Αὐστριακῆς μοίρας ἀνῆλθεν εἰς Ἀθήνας καὶ ἐπεσκέψατο τὸν Παν. Ἀρχιεπίσκοπον ἡμῶν Δὲ Ἄγγελις. Τὸν ναύαρχον φέροντα μεγάλην στολὴν συνώδευον καὶ οἱ ἀπαρτίζοντες τὸ ἐπιτελεῖόν του ἀνώτεροι ἀξιωματικοί. Ὁ ἡμέτερος Ἀρχιεπίσκοπος κατελθὼν σήμερον τὴν πρωΐαν εἰς Πειραιὰ ἀκολουθούμενος ὑφ' ὅλου τοῦ κλήρου αὐτοῦ ἀνταπέδωκε τὴν ἐπίσκεψιν τῷ Αὐστριακῷ ναυάρχῳ χαιρετισθεὶς διὰ τῶν κεκανονισμένων κανονιοβολισμῶν παρὰ τῆς ναυαρχίδος.

Μνημόσυνον.

Ἐπὶ τῇ ἐπετείῳ τοῦ θανάτου τοῦ ἀειμνήστου Ἰωάννου Μαραγκοῦ Ἀρχιεπισκόπου Λατίνου Ἀθηνῶν ἐτελέσθη ἐν τῷ ἐνταῦθα καθεδρικῷ ναῷ μνημόσυνον ἀρχιερατικόν, καθ' ὃ παρῆν ἅπας ὁ κλῆρος καὶ οἱ μαθηταὶ τοῦ Λεοντείου Λυκείου οὗτινος ὁ μακαρίτης ὑπῆρξεν ἱδρυτής. Καθ' ἃ ἐμάθομεν καὶ ἐν Πάτραις καὶ ἀλλαχοῦ τῆς Διοικήσεως ἐτελέσθησαν παρόμοια μνημόσυνα.

Χειροτονία.

Χθὲς ἐν τῷ Καθ. ναῷ Πειραιῶς ὁ Παν. ἡμῶν Ἀρχιεπίσκοπος προήγαγεν εἰς τὸ ἱερατικὸν ἀξίωμα τὸν Αἰδ. Ζενερὲ ἐκ τοῦ τάγματος τῶν Σαλεσιανῶν Πατέρων. Τῷ νεαρῷ Λευίτῃ ἡ «Ἁρμονία» διαβιβάζει θερμὰ συγχαρητήρια.

Ὁ υἱὸς τοῦ Γλάδστωνος ἀνὰ τὴν Ἑλλάδα.

Τὴν παρελθοῦσαν Δευτέραν ἀφίκετο ἐνταῦθα ὁ υἱὸς τοῦ Γλάδστωνος Ἐρβέρτος μετὰ τοῦ φίλου του λόρδου Κράνκεϊ. Κατὰ τὴν ὀλιγοήμερον ἐνταῦθα διαμονήν του ἐπεσκέφθη τὰ ἀξιοθέατα μέρη τῆς πόλεως. Χθὲς ἀνεχώρησε κατευθυνόμενος εἰς Κυκλάδας, μετὰ δὲ τὴν ἀν' αὐτὰς περιοδείαν θὰ ἐπανέλθῃ καὶ αὖθις εἰς Ἀθήνας.

ΚΑΙ Η "ΦΩΝΗ,, ΤΗΣ ΚΕΡΚΥΡΑΣ ΥΠΕΡ ΤΗΣ "ΑΡΜΟΝΙΑΣ,,

Ἀναγινώσκομεν ἐν τῇ «Φωνῇ» τῆς Κερκύρας:

«Ἀπὸ ἑνὸς περίπου ἔτους ἐκδίδεται ἀθορύβως ἐν Ἀθήναις ἐφημερὶς ὀκτασέλιδος ὑπὸ τὸ ἐπαγωγὸν ὄνομα «Ἁρμονία», ἔχουσα μᾶλλον ἐκκλησιαστικὸν χαρακτῆρα. Ἐν τῇ ἐφημερίδι ταύτῃ, ἐκδιδομένῃ τρὶς τοῦ μηνός, ἀπαντᾷ τις ὕφος γλαφυρὸν καὶ μεμετρημένον ἐξ οὗ καὶ καθίσταται αὕτη ἀξία πάσης συστάσεως, καθ' ὅσον τὰ τοιούτου εἴδους ἔργα οὐδένα ἄλλον σκοπὸν ἔχουσιν ἢ τὴν ἐμπέδωσιν τοῦ θρησκευτικοῦ αἰσθήματος ἐν ταῖς καρδίαις τῶν ἀνθρώπων καὶ τὴν ὑπεράσπισιν τῆς Ἐκκλησίας ἀπὸ τῶν βαρέων, κατὰ τὸν Ἀπόστολον τῶν Ἐθνῶν Παῦλον, λύκων, οἵτινες εἰσὶν οἱ νεωτερίζοντες **μεγαλόνοες** οἱ καὶ φρονοῦντες καὶ γράφοντες ὅτι ἡ θρησκεία εἶναι ζυγὸς καὶ μέσον ἐκφοβίσεως καὶ συγκρατήσεως τῶν ἀπλουστέρων! ἐν ᾧ πάντοτε ἡ θρησκεία ἐθεωρήθη συναφὴς τῇ ἀνθρωπίνῃ καρδίᾳ καὶ πρώτιστος ταύτης παρήγορος ἐν ταῖς παντοίαις τρικυμίαις τοῦ βίου. Ἀλλὰ καὶ δι' ἄλλον λόγον ἡμεῖς ἐξ ὑπαρχῆς ἐχαιρετήσαμεν τὴν ἐμφάνισιν τῆς «Ἁρμονίας», καθ' ὅσον ἐν ᾗ ἐποχῇ μέγας καταβάλλεται ἀγὼν πρὸς ἀδελφοποίησιν τῶν ἡνωμένων μὲν τὸ πρίν, διεστωσῶν δὲ τὸ μετέπειτα τῇ συνεργείᾳ πάντως τοῦ χαιρεκάκου Ὄφεως ἁγίων τοῦ Θεοῦ Ἐκκλησιῶν ἡ «Ἁρμονία» προώρισται τὸ ἐπ' αὐτῇ νὰ συγκομίσῃ ἔστω καὶ λιθάριον εἰς τὴν ἀνέγερσιν τοῦ μελετωμένου μεγάλου πνευματικοῦ οἰκοδομήματος, ὅπερ θέλει ἀποθανατίσῃ τοὺς πρωτεργάτας αὐτοῦ καὶ τάξῃ τὸν χριστιανικὸν κόσμον ὑπὸ τὴν μίαν καὶ γλυκυτάτην σημαίαν τῆς ἐν πνεύματι καὶ ἀληθείᾳ ἀδελφοποιήσεως τῶν λαῶν, κατὰ τοὺς ἀψευδεῖς λόγους τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ».

ΟΙ ΦΡΑΓΚΙΣΚΑΝΟΙ ΕΝ ΣΜΥΡΝΗ

Ἱστορικαὶ σημειώσεις ἀρυσθεῖσαι ἐκ τῶν Ἀρχείων τῶν ἐν Σμύρνῃ Φραγκισκανῶν Πατέρων.

[Συνέχεια· ἴδε προηγούμενον φύλλον]

Τὴν δευτέραν τῆς τεσσαρακοστῆς κυριακὴν τοῦ αὐτοῦ ἔτους οἱ πατέρες κατὰ τὸ σύνηθες, ἀφοῦ ἐτέλεσαν τὴν ἱερὰν λειτουργίαν ἐπανέκαμψαν εἰς τὴν μονήν. Αἴφνης ὅμως πυρκαϊὰ ἐκραγεῖσα ἐν τῇ μονῇ τοῦ Ἁγ. Ἀντωνίου ἀπετέφρωσεν ἀτυχῶς καὶ αὐτὴν καὶ τὴν ἐκκλησίαν. Ἐν τῇ θλιβερᾷ αὐτῇ περιστάσει οἱ Αἰδ. πατέρες Ἰησουῖται[1] προσέφερον τοῖς Φραγκισκανοῖς τὴν ἐκκλησίαν αὐτῶν διὰ τὰς ἀνάγκας τῆς ἐφημερίας. Ἐν τούτοις οἱ Φραγκισκανοὶ ἔπραξαν πᾶν ὅ,τι ἠδύναντο, ἵνα χορηγηθῇ αὐτοῖς ἡ ἄδεια τῆς ἀνοικοδομήσεως· ἀλλὰ μυρία προσκόμματα παρεμβληθέντα εἰς τὰς ἐνεργείας αὐτῶν ἠνάγκασαν αὐτοὺς νὰ ἐπιδοθῶσιν εἰς τὴν ἀντίληψιν τοῦ Ὑψίστου. Καὶ ὁ Θεὸς οὐδόλως παρεῖδε τοὺς πιστοὺς αὐτοῦ λειτουργούς. Τῇ παρεμβάσει τοῦ πρέσβεως τῆς Ὁλλανδίας ἐχορηγήθη αὐτοῖς ἡ ποθητὴ ἄδεια. Ἀτυχῶς ὅμως καθ' ἣν στιγμὴν τὰ πάντα ἦσαν ἕτοιμα πρὸς ἀνοικοδόμησιν τῆς ἐκκλησίας τοῦ Ἁγ. Ἀντωνίου ἔλαβον ἀπαγορευτικὰς διαταγάς. Πα-

[1] Οἱ Ἰησουῖται ἦλθον ἐν Σμύρνῃ κατὰ τὸ ἔτος 1623, καὶ ἐγκατέλιπον αὐτὴν ἅμα ὡς διελύθη τὸ τάγμα τοῦτο.

ΔΟΞΑ ΕΝ ΥΨΙΣΤΟΙΣ ΘΕΩι

1

Εἰς τῆς νύχτας τὴν ἀγκάλη
Πνέει αὔρα δροσερή,
Καὶ τὸ ἄστρο ποῦ προβάλλει
Νέους χρόνους μαρτυρεῖ.

2

Μέσ' τὴ φάτνη ὡς εἰς θρόνο
Κλαίει ὁ Πλάστης γοερά,
Πεθαμμένοι εἰς τὸν πόνο
Ζῆστε πάλι στὴ χαρά!

3

Ἦλθ' Ἐκεῖνος ποὖχει πλάση
Ἄστρα, Γῆ καὶ Οὐρανό,
Μιὰ καλύβη θὰ σκιάση
Τὸν ἀμέτρητο Θεό.

4

Καὶ ἡ φτώχια κ' ἡ ὀδύνη
Θὰ τοῦ γείνουν συντροφιὰ
Τὸ κεφάλι ποῦ νὰ κλίνη
Θὰ ζητεῖ μ' ἀπελπισιά.

5

Θὰ σηκώνει τὰ ματάκια
Μὲ περίλυπη καρδιὰ
Σὰ νὰ λέει στὰ πουλάκια:
Σᾶς ζηλεύω τὴ φωλιά!

6

Ὅσοι πίνετε φαρμάκι
Σὲ δρακρύβρεκτο νερὸ
Ἐμπροστὰ 'στὰ θεῖα ῥάκη
Λησμονῆστε τὸ σταυρό·

7

Γιατὶ πλέον εἰς τὴ λύπη
Δὲν θὰ εἶσθε μοναχοί.
Τοῦ φτωχοῦ τὸ καρδιοχτῦπι
Στὴ Βηθλεὲμ θὲ ν' ἀντηχεῖ.

Ἰωάννης Μάμος.

ραχρῆμα οἱ πατέρες ἐγνώρισαν τῷ πρεσβευτῇ τῆς Ὁλλανδίας, ὅστις εὑρίσκετο ἐν Ἀδριανουπόλει μεσολαβῶν ὑπὲρ τῆς εἰρήνης, τὴν νέαν ταύτην δυσχέρειαν. Ὁ πρέσβυς μόλις πληροφορηθεὶς τοῦτο ἔθετο εἰς ἔργον ὅλον αὐτοῦ τὸν ζῆλον καὶ τὴν ἐπιρροὴν ἵν' ἀποσπάσῃ ἓν φιρμάνιον διὰ τὴν οἰκοδομὴν ταύτην. Πράγματι δὲ τὸ φιρμάνιον τοῦτο παρεχωρήθη εἰς τοὺς Φραγκισκανοὺς πατέρας μεθ' ὅρων εὐρυτάτων. Παρεχωρεῖτο αὐτοῖς ὄχι μόνον ἡ ἄδεια, ἵνα προβῶσιν εἰς τὴν ἀνοικοδόμησιν τῆς νέας ἐκκλησίας, ἀλλὰ προσέτι, ἵνα ἐλευθέρως τελῶσι τὴν ἱερὰν λειτουργίαν καὶ νὰ ἀναγινώσκωσι τὸ Εὐαγγέλιον δημοσίᾳ καὶ ἐν τῇ ἰδίᾳ αὐτῶν οἰκίᾳ μέχρι οὗ ἐντελῶς περαιωθῇ ἡ οἰκοδομὴ τῆς νέας ἐκκλησίας. Τὸ φιρμάνιον ἐστάλη εἰς τὸν εὐγενῆ Mr D' Ochepied πρόξενον di Fiandra ἐν Σμύρνῃ τὴν 9 Δεκεμβρίου 1699.

Οἱ Φραγκισκανοὶ πατέρες ἐπεσκεύασαν ὡσαύτως κατὰ τὴν ἐποχὴν ταύτην, τὴν ἀποθήκην τὴν ὁποίαν ἀρχῆθεν εἶχον ἀντὶ ναοῦ ἀποδόντες αὐτῇ ἀληθῆ μορφὴν ἐκκλησίας. Ἵνα περάνωσι τὴν διασκευὴν ταύτην, ὡς τὸ δυνατὸν ταχύτερον παρέτεινον τὰς ἐργασίας καὶ κατὰ τὰς ὥρας τῆς νυκτός. Ἐπέγραψαν δὲ τὸ ναΐδιον τοῦτο, ἀφιερώσαντες αὐτὸ εἰς τὴν *Ἀμίαντον Παρθένον*, ὅπως καὶ τὴν παλαιὰν αὐτῶν ἐκκλησίαν τὴν εὑρισκομένην πλησίον τῆς Ἁγ. Φωτεινῆς.

Ἐν ἔτει 1716 ὁ λοιμός, ὡς μάστιξ φοβερά, ἐνσκήψας ἐκ νέου ἐν Σμύρνῃ ἠρήμωσε καὶ ἀπεδεκάτισε τὸν πληθυσμὸν αὐτῆς. Ἐν διαστήματι 3 ἐτῶν περίπου καθ' ἃ διήρκεσεν ἡ ἐπάρατος αὕτη ἐπιδημία πλέον τῶν 12000 ἀνθρώπων ἥρπασεν ὁ θάνατος. Οἱ Φραγκισκανοὶ πατέρες οἵτινες ἀπαρνηθέντες ἑαυτοὺς ἐπεδόθησαν εἰς τὴν συνδρομὴν τῶν ἀσθενῶν ἀπέθανον ὡσαύτως μάρτυρες τοῦ ἱεροῦ αὐτῶν ζήλου. Ὁ Αἰδ. πατὴρ Ὀνώριος da Livorno παρέδωκε τὴν ἀγαθὴν αὐτοῦ ψυχὴν εἰς τὸν Κύριον τὴν 24 Νοεμβρίου 1716· ὁ Αἰδ. πατὴρ Δανιὴλ ἐκ Σμύρνης ἀπέθανε τὴν 1 Δεκεμβρίου τοῦ αὐτοῦ ἔτους· ὁ Αἰδ. πατὴρ Tabien Hinkelmann ἐκ Βαυαρίας ἀνὴρ ἐνάρετος καὶ συγγραφεὺς δόκιμος ἐτελεύτησε τὴν 4 Ἰουνίου 1717[1] τέλος ὁ Αἰδ. πατὴρ Νικόλαος ἐκ Κωνσταντινουπόλεως ὅστις διεδέχθη ἐν τῇ ἐφημερίᾳ ἀποθανόντα τὸν πατέρα Δανιήλ, ἐγκατέλιπε τὸν τόπον τοῦτον τῆς ἐξορίας τὴν 17 Ἰανουαρίου τοῦ αὐτοῦ ἔτους.

Μόλις πως ἡ πόλις τῆς Σμύρνης ἐπανευροῦσα τὴν ἠρεμίαν ἐνεδύθη ἱμάτια χαρᾶς καὶ ἑορτῆς ἐπὶ τῇ ἐξαλείψει τοῦ λοιμοῦ, γυνή τις ἐκ Πολωνίας ἀποβιβασθεῖσα ἐν αὐτῇ τὴν 18 Μαΐου 1719 μετέδωκεν ἐκ νέου τὴν νόσον καὶ τὴν κατήφειαν. Τῇ 25 τοῦ αὐτοῦ μηνὸς καὶ ἔτους ἑτέρα συμφορὰ προσετέθη εἰς τὴν ὑπάρχουσαν· σεισμὸς μέγας διαδραμὼν φοβερὸς τὸ ἔδαφος ὁλοκλήρου τῆς Ἀνατολῆς διέσεισε καὶ τὴν Σμύρνην· καὶ ὁ μὲν σεισμὸς ἐφείσθη τῶν Φραγκισκανῶν, ἀλλ' ὁ λοιμὸς ἤγαγε τινὰς αὐτῶν εἰς τὸν τάφον.

Ἐν 1747 οἱ πατέρες κατανοοῦντες τὴν μεγάλην ἀνάγκην χώρου τινὸς διὰ τὴν περίθαλψιν τῶν ὑπὸ τοῦ λοιμοῦ προσβαλλομένων ἀνήγειραν δωμάτιά τινα ἐν τῷ νοσοκομείῳ τοῦ Ἁγ. Ἀντωνίου, κατὰ δὲ τὰ ἀκόλουθα ἔτη ἐν τῇ αὐτῇ περιοχῇ προέβησαν εἰς τὴν ἀνέγερσιν καὶ ἑτέρων, ἵνα οἱ ἀσθενεῖς ὑπὸ ὑγιεινοτέρας διάγωσι συνθήκας.

Κατὰ διαφόρους δὲ ἐποχὰς ποικίλας ἐποιήσαντο ἀνακαινίσεις ἐν τῇ μονῇ τῆς ὁδοῦ Φράγκων· ἐν ἔτει δὲ 1754 ἐμεγέθυναν καὶ αὐτὴν τὴν ἐκκλησίαν αὐτῶν.

Διῆγον ἐν εἰρήνῃ οἱ πατέρες ἐνασχολούμενοι ἐν ταῖς ἱεραῖς αὐτῶν ὑπηρεσίαις, ὁπότε κατὰ τὸ ἔτος 1763 πυρκαϊὰ μεγάλη λαβοῦσα ἀρχὴν ἐν τῇ συνοικίᾳ τῆς Ἁγ. Φωτεινῆς κατέστρεψε μέγα μέρος τῆς συνοικίας Φράγκων καὶ κατέλαβε τὰς οἰκίας τῶν Φραγκισκανῶν.

Ἡ ἐκκλησία αὐτῶν ὡσαύτως ἐκινδύνευε ν' ἀποτεφρωθῇ, ἀλλὰ χάριτι θείας Προνοίας, διέμεινεν ἀπρόσβλητος ἐν μέσῳ φλογῶν ἀδηράγων. Διηγοῦνται ὅτι Τοῦρκός τις, καὶ τὸ μεταδίδω ὑπὸ πᾶσαν ἐπιφύλαξιν, μετὰ δύο του τέκνων καὶ τοῦ ὑπηρέτου αὐτοῦ ἐν τῇ περιστάσει ταύτῃ ἐξετέθησαν εἰς κίνδυνον, διότι παρετήρησαν γυ-

[1] Ὁ πατὴρ οὗτος ἀφῆκε πολλὰ διαλογικὰ συγγράμματα.

ναϊκά τινα προσκαλοῦσαν αὐτοὺς νὰ σπεύσωσι πρὸς κατάσβεσιν τοῦ πυρός[1]. Ἡ μονὴ ὡς καὶ ἡ ἐκκλησία ἐξωτερικῶς βλαφθεῖσαι ὑπὸ τοῦ πυρὸς ἐπεσκευάσθησαν τὸ ἐπόμενον ἔτος, αἱ δὲ οἰκίαι αἱ κείμεναι πρὸς τὸ μέρος τῆς θαλάσσης ἀνῳκοδομήθησαν.

Ὁμοίως ἐν ἔτει 1797 15 Μαρτίου ἑτέρα πυρκαϊὰ ἀπετέφρωσε τὴν μονὴν τῶν πατέρων, τὴν δὲ ἐκκλησίαν αὐτῶν σχεδὸν κατέστησεν ἄχρηστον· ἐν τούτοις ἀμφότεραι ἀνῳκοδομήθησαν τὴν 7 Δεκεμβρίου 1798.

Ἡ Α. Ε. Κος Πασκὰλ ἐκ Περγάμου Φραγκισκανός, τότε Ἀποστολικὸς Τοποτηρητὴς ἐν Σμύρνῃ ἔδωκε τὴν εὐλογίαν αὐτοῦ τῇ νέᾳ ἐκκλησίᾳ· ἐν τῇ τελετῇ ταύτῃ παρίσταντο ὁ γενικὸς πρόξενος τῆς Αὐστρίας Mr de Cramer καὶ μέγα πλῆθος πιστῶν[2].

Τὸ δὲ ἔτος 1819 τοῦ Σεβ. Louis Ma Cardelli ἀφικομένου ἐν Σμύρνῃ, δι' ἰδιαιτέρου ἐκ Ῥώμης προνομίου ὁ ναὸς τῆς Ἁγ. Μαρίας κατέστη μητρόπολις.

Μετὰ τὴν πυρκαϊὰν τοῦ 1797 ἡ Φραγκισκανικὴ οἰκογένεια διῃρέθη· μέρος αὐτῶν κατῴκησεν ἐν τῷ νοσοκομείῳ τοῦ Ἁγ. Ἀντωνίου, οἱ δὲ λοιποὶ ἐν μιᾷ τῶν οἰκιῶν αὐτῶν τῶν κειμένων ἐν τῇ συνοικίᾳ τῶν Maltais ἐγγὺς τῆς θαλάσσης. Τὴν 23 Ὀκτωβρίου 1802 οἱ πατέρες συνηνώθησαν καὶ πάλιν ἐν τῇ μονῇ τῆς ὁδοῦ Φράγκων.

Τὴν 22 Ἀπριλίου 1808 ἀπώλεσαν τὸν Αἰδ. πατέρα Λουδοβῖκον ἐκ Παυίας διακεκριμένον κληρικὸν πολλαχῶς εὐεργετήσαντα τὴν πόλιν τῆς Σμύρνης, ὡς καὶ τὸ νοσοκομεῖον τοῦ Ἁγ. Ἀντωνίου· ἀπέθανε 70τούτοις, μετὰ 45ετῆ ὑπηρεσίαν.

(Ἕπεται συνέχεια)

Πολύκαρπος Βεντούρας

[1] Πρόκειται περὶ τῆς Παρθένου Μαρίας.

[2] Ἐν τῇ ἐποχῇ αὐτῇ οἱ πατέρες διετέλουν ὑπὸ τὴν προστασίαν τῆς Αὐστρίας. Καὶ σήμερον ἔτι ἡ Αὐστρία ἔχει ὑπὸ τὴν προστασίαν αὐτῆς τοὺς Φραγκισκανούς.

ΤΕΤΟΙΑ ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ ΑΣ ΛΕΙΠΟΥΝ!

(Ἑλληνικὴ ἠθογραφία)

Τὸ δριμύ, ἑκτάκτως δριμὺ διὰ τὰς Ἀθήνας ψῦχος ἔδακνε τὰ ὦτα ἐχρωμάτιζε τὰς παρειὰς καὶ παρεσκεύαζε πελατείαν τοῖς ἰατροῖς, ἐνῷ ζωηρὰ καὶ ἀσυνήθης ἐπεκράτει κίνησις προπάντων εἰς τὰς ὁδοὺς Ἑρμοῦ, Σταδίου καὶ Αἰόλου.

Ἦτο παραμονὴ τῶν Χριστουγέννων. Αἱ ἅμαξαι ἀνακόπτουσαι τὸν δρόμον ἵσταντο πρὸ τῶν καταστημάτων, κύριοι δὲ περιβεβλημένοι χονδροὺς μανδύας καὶ κυρίαι ἐνδεδυμέναι μᾶλλον ἢ ἧττον ἐλαφρῶς—ἑκάστη κατὰ τὴν φιλαρέσκειάν της—κατήρχοντο ἐξ αὐτῶν καὶ εἰσερχόμενοι εἰς τὰ διάφορα καταστήματα διέθετον ἀφειδῶς τὸ χρῆμα . . . Φαιδραὶ δὲ ἔπειτα ὡς αἱ καρδίαι τῶν πλουσίων αἱ ἅμαξαι ἐπανελάμβανον τὸν δρόμον . . . Πολυπληθεῖς ἦσαν ἐπίσης καὶ οἱ πεζοί. Ἐκ τούτων οἱ μὲν *ντιστεγκὲ* ἱστάμενοι πρὸ τῶν ὑελωμάτων ἐθαύμαζον τὰ ὡραῖα κομψοτεχνήματα ἢ ἀνταλλάσσοντες τὰς σκέψεις των προσεπάθουν νὰ μαντεύσωσι τί ἔκρυπτον αἱ μεγάλαι καὶ λευκαὶ τῶν φωτογραφιῶν τοῦ Μαϊφὰρτ ταινίαι ἀκουσίως ἀναμιμνήσκουσαι τὰς δημοσιευομένας ἀγγελίας: *Ὅλα μὲ γοῦστο, ὅλα μὲ ποίησιν!* ἐνῷ οἱ λιμοκοντόροι μετὰ πόθου παρετήρουν τοὺς πίλους τοῦ τελευταίου συρμοῦ καὶ οἱ γαστρίμαργοι μετὰ τρυφερότητος ἔβλεπον τὰ γλυκύσματα τοῦ βασιλέως τῶν Ζαχαροπλαστῶν, ἢ διεσκέδαζον εἰς τὴν θέαν τῶν ἐκλεκτῶν καὶ πλουσίων τοῦ καταστήματος Γουλιέλμου ἐδωδίμων.

Οὐκ ὀλίγοι πτωχοὶ ἑτέρωθεν ἔβλεπον μὲ ἐπίφθονον βλέμμα τὰ ὀψόνια τῶν πλουσίων ἀναλογιζόμενοι, ὅτι μὲ τὸ τίμημα μιᾶς μόνης *κούκλας* θὰ ἠδύναντο νὰ πληρώσωσι χαρᾶς τὸν οἶκόν των ἐπὶ πολλὰς συνεχεῖς ἡμέρας.

Μόνον ὁ Μαζόπουλος διήρχετο ἀδιάφορος καὶ ἐφαίνετο ὅτι ὀλίγον τῷ ἔμελλε διὰ τὰ ἐγκόσμια.

Μετ' αὐθαδείας ἐξέπεμπεν ἐκ τοῦ στόματος τὸν καπνόν, ὅστις ἄλλως τε ἐπρόδιδε τῶν σιγάρων του τὴν μετρίαν ποιότητα. Τὴν δεξιάν του ἔχων ἐν τῷ θυλακίῳ τοῦ ἐπενδύτου, ὅπου περιπαθῶς ἔσφιγγε δεκάδραχμον τραπεζογραμμάτιον καὶ εἰς τὴν ἀριστερὰν του χεῖρα κρατῶν τὴν ἱστορικήν του *μαγκοῦραν* ἐπορεύετο μεγάλοις βήμασι πρὸς τὸ καφφενεῖον τῶν Βουληφόρων.

Μὲ τὴν ἔλευσιν τῶν Χριστουγέννων οὐδὲν συνέβαινεν αὐτῷ ἔκτακτον. Περὶ οὐδενὸς ἐφρόντιζεν. Ὅταν εἶχε χρήματα ἔζη θεσπέσια, ὅταν δὲν εἶχεν ὑπέμενε τὴν σκληρὰν ταύτην δοκιμασίαν, χωρὶς νὰ παραπονῆται. Δι' αὐτὸν ὅλαι αἱ ἑορταὶ ἦσαν βλακία· μήπως κατὰ τὰς ἐργασίμους ἡμέρας δὲν ἦτο κενὸν τὸ βαλάντιόν του, καὶ μήπως δὲν ἔπρεπε νὰ ὑποφέρῃ ὁμοίως ἐκ

SILVIO PELLICO

ΑΙ ΦΥΛΑΚΑΙ ΜΟΥ

Πλησίον τῶν τειχῶν αὐτῆς, πρὸς δυσμάς, ὑψοῦται βουνὸν ἐφ' οὗ κεῖται τὸ ἀπαίσιον φρούριον τοῦ Σπίελβεργ, χρησιμεῦον ἄλλοτε ὡς διαμονὴ τῶν αὐθεντῶν τῆς Μοραβίας, νῦν δὲ ὡς ἡ αὐστηροτέρα φυλακὴ τῆς αὐστριακῆς μοναρχίας. Τοῦτο ἦτο προπύργιον ἀρκούντως ἰσχυρόν, ἀλλ' οἱ Γάλλοι τὸ ἐβομβάρδισαν καὶ τὸ ἐκυρίευσαν κατὰ τὴν περίφημον μάχην τοῦ Ἀουστερλιτζ (τὸ χωρίον Ἀουστερλιτζ μικρὸν ἀπέχει αὐτοῦ). Τοῦτο δὲν ἐπεσκευάσθη ὥστε νὰ δύναται νὰ χρησιμεύῃ ἀκόμη ὡς φρούριον, ἀνείγειραν ὅμως ἓν μέρος τοῦ περιτειχίσματος ὅπου εἶχε κρημνισθῆ. Τριακόσιοι κατάδικοι περίπου, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον κλέπται καὶ δολοφόνοι, ἦσαν καθειργμένοι ἐν αὐτῷ, ἄλλοι μὲν εἰς πρόσκαιρα δεσμά, ἄλλοι δὲ εἰς ἰσόβια.

Ἡ ποινὴ τῶν προσκαίρων δεσμῶν συνίστατο εἰς τὸ νὰ εἶνέ τις ὑποχρεωμένος εἰς ἐργασίαν, νὰ φέρῃ τὴν ἄλυσσον εἰς τὸν πόδα νὰ κοιμᾶται ἐφ' ἁπλῶν σανίδων καὶ νὰ τρώγῃ τὴν χειροτέραν τροφήν, ἣν δύναταί τις νὰ φανταστῇ. Τὰ δὲ ἰσόβια δεσμὰ συνίσταντο εἰς τὸ νὰ εἶνέ τις ἀλυσσόδετος διὰ τοῦ φρικωδεστέρου τρόπου, μὲ σιδηρᾶν στεφάνην περὶ τὸ σῶμα καὶ ἄλυσσον στερεωμένην εἰς τὸν τοῖχον οὕτως ὥστε μόλις νὰ δύνηται νὰ βαδίζῃ κατὰ μῆκος τῆς θλιβερᾶς σανίδος, τῆς ὡς κλίνης χρησιμευούσης· ἡ τροφὴ εἶνε ἡ αὐτή, ἂν καὶ ὁ νόμος λέγει: *μόνον ἄρτον καὶ ὕδωρ.*

Ἡμεῖς, φυλακισμένοι διὰ πολιτικοὺς λόγους εἴχομεν καταδικασθῆ εἰς πρόσκαιρα δεσμά.

Ἀνερχόμενοι τὴν μικρὰν κλιτὺν τοῦ βουνοῦ, περιεφέραμεν τὰ βλέμματά μας ὄπισθεν ἡμῶν ὅπως ἀποχαιρετίσωμεν τὸν κόσμον, ἀγνοοῦντες ἐὰν τὸ βάραθρον, ὅπερ θὰ μᾶς κατέτρωγε ζωντανοὺς θὰ ἤνοιγέ ποτε καὶ πάλιν δι' ἡμᾶς. Ἤμην ἥσυχος κατὰ τὸ φαινόμενον, ἀλλ' ἐνδομύχως ἤμην πλήρης ὀργῆς. Μάτην ἐζήτουν βοήθειαν ἐν τῇ φιλοσοφίᾳ ὅπως καθησυχάσω· ἡ φιλοσοφία ἐστερεῖτο λογων ἀρκούντως ἰσχυρῶν δι' ἐμέ.

Ἀναχωρήσας ἐκ Βενετίας ἐν κακῇ ὑγιεινῇ καταστάσει, εἶχον προσέτι ἐξασθενήσει καὶ ἐκ τοῦ κόπου τοῦ ταξειδίου. Ἰσθανόμην πόνους εἰς τὴν κεφαλὴν καὶ εἰς ὅλον τὸ σῶμα· εἶχον ἰσχυρὸν πυρετόν. Τὸ φυσικὸν κακὸν συνέτεινε εἰς τὸ νὰ διατηρεῖται ἡ ὀργή μου καὶ ἡ μανία αὕτη ἐπεβάρυνεν ἴσως τὸ φυσικὸν κακόν.

Παρεδόθημεν εἰς τὰς χεῖρας τοῦ ἀρχιεπιστάτου τοῦ Σπίελβεργ καὶ τὰ ὀνόματά μας ἐνεγράφησαν ὑπ' αὐτοῦ μεταξὺ τῶν ὀνομάτων τῶν κλεπτῶν. Ὁ ἀστυνόμος μᾶς ἐνηγκαλίσθη ἀναχωρῶν· ἦτο λίαν συγκεκινημένος.—Συνιστῶ ἰδιαιτέρως εἰς τοὺς κυρίους τούτους τὴν εὐπείθειαν· ἡ ελαχίστη παράβασις τῆς πειθαρχίας νὰ τιμωρηθῇ ὑπὸ τοῦ κ. ἀρχιεπιστάτου αὐστηρῶς.

Εἶτα ὡδηγήθημεν, ὁ Μαροντσέλλι καὶ ἐγώ, εἴς τινα ὑπόγειον διάδρομον ὅπου ἠνοίχθησαν δι' ἀμφοτέρους ἡμᾶς δύο δωμάτια σκοτεινὰ μὴ συνεχόμενα. Ἕκαστος ἡμῶν ἐνεκλείσθη εἰς τὸν κλωβόν του.

ΚΕΦ. LVI.

Εἶνε πολὺ σκληρόν, ἀφοῦ ἤδη ἀποχαιρετίσῃ τις τοσαῦτα ἀγαπητὰ ὄντα, ὅταν δὲν ὑπολείπωται ἢ δύο φίλοι ἐξ ἴσου δυστυχεῖς, ὤ! ναί, εἶνε πρᾶγμα πολὺ πικρὸν δι' αὐτοὺς τὸ ν' ἀποχωρίζωνται. Ὁ Μαροντσέλλι ἐγκαταλείπων με, μ' ἔβλεπεν ἀσθενῆ καὶ ἔκλαιεν ἀναλογιζόμενος ὅτι δὲν θὰ μ' ἐπανέβλεπε ἴσως ποτέ, καὶ ἐγώ. ἔκλαιον αὐτὸν διὰ τὴν λαμπρὰν ὑγείαν του καὶ διότι ἀπεσπᾶτο ἴσως διὰ παντὸς τοῦ ζωογόνου φωτὸς τοῦ ἡλίου καὶ ὁ εὔρωστος οὗτος ἄνθρωπος πῶς

τοῦ ψύχους ἐν τῇ ἀλβανικῇ του τρώγλῃ, ὡς ἀπεκάλει τὸν οἰκόν του.

Τὴν ἑσπέραν ἐκείνην ἦτο ὁμολογουμένως ὀλίγον δύσθυμος διότι τὸν εἶχεν ἐγκαταλίπῃ ἡ γερόντισσά του, ὅπως δὲ λησμονήσῃ τὸν πόνον του ἀπεφάσισε νὰ δοκιμάσῃ τὴν τύχην του. Ἤξευρεν ἐκ στήθους τὸ δημῶδες ρητὸν ***ὅποιος χάνει στὴν ἀγάπη κερδίζει στὸ παιχνίδι.*** Εἰσήρχετο εἰς τὸ καφφενεῖον καὶ ἀναμνησθεὶς τῶν γνωστῶν στίχων τοῦ Διάκου ἔψαλλε μετὰ ποιάς τινος σχετικῆς μελῳδίας :

Γιὰ 'δὲς καιρὸ ποῦ διάλεξε μονάχο νὰ μ' ἀφήσῃ...

ὅτε ἠκούσθη βραχνώδης φωνή : Καλῶς τὸ Μαζόπουλο ! παίζεις τέταρτο ; Ἦτο προγάστωρ ὀπωροπώλης ἐκ τῶν τακτικῶν θαμώνων τοῦ καφφενείου, ὅστις ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον συνεμερίζετο τὰς περὶ ματαιότητος ἰδέας τοῦ Μαζοπούλου. Παιδί ! φέρε ἕνα σκαμνὶ καὶ μιὰ δεκάρικη μαστίχα, ἐπανέλαβεν ἐκ δευτέρου, τείνων συγχρόνως φιλικὴν τὴν χεῖρα πρὸς τὸν μέλλοντα συμπαίκτορα.

Ὁ Μαζόπουλος ἔμπλεως ἐλπίδων καὶ χαίρων διότι ἤθελε τοὐλάχιστον κερδίσῃ εἰς τὸ ***ντόμινο*** ἀφοῦ ἀπώλεσε τὸ ἕτερον ἡμισύ του, ἐδέχθη εὐχαρίστως νὰ παίξῃ. Εἶχεν ἤδη κερδίσῃ ἑπτάκις κατὰ σειρὰν καὶ ἡτοιμάζετο νὰ εὐχαριστήσῃ τὸν Θεὸν διὰ τὴν ἐγκατάλειψιν τῆς Ἀγγελικῆς του ὅταν ἡ τύχη οὐδὲν ἧττον ἄστατος ἢ ἡ γυνὴ τὸν ἐγκατέλιπε καθ' ἣν ὥραν ἦτο βεβαιότερος περὶ τοῦ κέρδους. Ὠργίσθη, ἠρυθρίασεν, ἤρχιζε νὰ τύπτῃ τὴν τράπεζαν νὰ ἐρίζῃ πρὸς τοὺς ἄλλους, ἀλλὰ τὰ πάντα ἦσαν μάταια. Ἔχανεν, ἔχανε καὶ πάλιν ἔχανε.

Φαίνεται ὅτι μὲ συλλογίζεται πάλιν ἡ Ἀγγελική, εἶπε ρίπτων τὴν τελευταίαν δραχμήν του. Μωρὲ Βασίλη, ἂν μοῦ τὴν πάρῃς καὶ αὐτὴ νὰ σοῦ καθήσῃ στὸ λαιμό.

Πάντες διεχύθησαν εἰς ἀκράτητον γέλωτα. Μόνος αὐτὸς ἤξευρε τί τὸν ἀνέμενε. Εἰς τὸν οἰκόν του ἄνθρακες δὲν ἐσώζοντο διὰ ν' ἀνάψῃ τὸ μαγκάλιόν του, ὁ στόμαχος ἤρχιζε νὰ προβάλλῃ ἀπαιτήσεις, πίστωσιν οὐδαμοῦ εἶχεν. Ἐπὶ πολὺ σκεφθεὶς τί νὰ πράξῃ καὶ μὴ εὑρίσκων διέξοδον ἤρξατο τέλος νὰ παρενοχλῇ τοὺς συμπαίκτοράς του, ἵνα τοὺς ἐκδικηθῇ διὰ τὴν ἀπώλειαν τῶν χρημάτων του.

Ἦτο ἤδη μεσονύκτιον, ὅτε ὁ καταστηματάρχης κρατῶν παραθυρόφυλλον εἰς χεῖρας ἐπρόφερε τὸ στερεότυπον ***θὰ κλείσουμε.***

Ὁ προγάστωρ ὀπωροπώλης εἶχε κερδίσῃ.

— Ὁ χονδρὸς πρέπει νὰ κεράσῃ, ἐφώνησεν εἷς τῶν συμπαικτόρων.

— Βέβαια ! βέβαια ! ἀνέκραξαν πάντες.

— Ἐννοεῖται, ἀνέκραξεν ἰσχυρότερον πάντων ὁ Μαζόπουλος.

Ἤθελε, δὲν ἤθελε ὁ χονδρὸς ἀπεφάσισε νὰ κεράσῃ.

Ἐπορεύθησαν λοιπὸν πάντες ὁμοῦ εἰς τὴν «Κοινὴν Γνώμην». Ὁ κὺρ Γεώργης τοὺς ἐδέχθη μὲ ἀνοικτὰς ἀγκάλας. Ὁ ρητινίτης ἔρρεεν ἀφθόνως, καὶ οἱ μεζέδες κατεβροχθίζοντο ἀκαριαίως, βοηθοῦντος καὶ τοῦ ξενοδόχου, ὅστις εἶχεν ἐνθουσιασθῇ ἀπὸ τοὺς πατριωτικοὺς λόγους τοῦ ὑπερθερμανθέντος καὶ πόλεμον προαγγέλλοντος Μαζοπούλου.

Ἦτο καλὸς ῥήτωρ ὁ Μαζόπουλος, τόσον καλός, ὥστε ἔπεισε τὸν κάπηλον ν' ἀφαιρέσῃ δύο ὀκάδας ρητινίτου ἀπὸ τὸν λογαριασμόν. Τὸ ὡρολόγιον τῆς Μητροπόλεως ἐδείκνυε δύο μετὰ τὸ μεσονύκτιον καὶ οἱ φίλοι μας ἐξηκολούθουν νὰ πίνωσι. Ἐνῷ δὲ ὁ κὺρ Γεώργης κατεγίνετο νὰ κλείσῃ τὰ παραθυρόφυλλα τοῦ καταστήματός του ἐκεῖνοι εἶχον καταντήσῃ νὰ ὑψώνωσι τὰ κύπελλα καὶ εἰς ὑγείαν τοῦ Βίσμαρκ, τὸν ὁποῖον δὲν ἠδύναντο νὰ ὑποφέρωσι. Εἶχον παρέλθει αἱ τρεῖς, ὅτε ὁ Μαζόπουλος οἰνοβαρὴς ἔφθασεν εἰς τὸν οἰκόν του κάτω τῆς Ἀκροπόλεως. Ἐκλονίσθη ὀλίγον, ὤθησε τὴν θύραν μὲ τὸν ὦμον καὶ εἰσῆλθεν. Ἐρρίφθη ἐνδεδυμένος ἐπὶ τῆς κλίνης, ἔσυρε τὸ ἐφάπλωμά του μέχρι τῆς ρινὸς καὶ βλασφημῶν διὰ τὸ ψύχος ὑπετονθόριζε : καλὰ τοὐλάχιστον ὅτι ἐφρόντισα νὰ θερμανθῶ ἐσωτερικῶς.

* *
*

Νήδυμον ἐκοιμᾶτο ὁ Μαζόπουλος ὕπνον ὑπὸ τὴν βελέντζαν τῆς ὁποίας τὸ τιλλόμενον ἔριον ἐπρόδιδε τὴν πολυετῆ χρῆσιν.

Ὁ ἥλιος εἶχεν ἤδη ἀνατείλῃ πρὸ πολλοῦ καὶ ἔρριπτε ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν λαθραίαν τινὰ ἀκτῖνα ἐπὶ τοῦ παραθύρου του ἐστολισμένου μὲ λευκὰ ἐκ πάγου ἄνθη, ἐνῷ ὁ Μαζόπουλος καίτοι ἦτο δεκάτη ἡ ὥρα ἐξηκολούθει νήδυμον νὰ κοιμᾶται ὕπνον.

Αὐτὸς ὅστις δὲν ἐνεθυμεῖτο νὰ ἔλαβέ ποτε ἀπὸ τὸ γραφεῖον, ὅπου εἰργάζετο ὡς ρεπόρτερ ἑκατὸν δραχμὰς ὁμοῦ, ἦτο ἤδη ἑκατομμυριοῦχος.

Ἡ φωνή του εἶχε διεγείρῃ εἰς ἐπανά-

ἐμαράνθη ! ἐπανεῖδε ἡμέραν τινὰ τὸ φῶς ἀλλά, φεῦ ! εἰς ποίαν κατάστασιν!

Ὅταν εὑρέθην μόνος ἐν τῷ φοβερῷ τούτῳ ἄντρῳ καὶ ἤκουσα κλειόμενα τὰ κλεῖθρα, ὅταν διέκρινα εἰς τὸ φῶς, ὅπερ ἔπιπτεν ἔκ τινος μικροῦ παραθύρου λίαν ὑψηλὰ εὑρισκομένου, τὴν γυμνὴν σανίδα, ἣν μοὶ εἶχον δώσει ὡς κλίνην καὶ ὑπερμεγέθη ἄλυσσον προσηρμοσμένην εἰς τὸν τοῖχον ἐκάθισα τρέμων ἐπὶ τῆς ἀθλίας ταύτης σανίδος, καὶ λαμβάνων τὴν ἄλυσσον, κατεμέτρων τὸ μῆκος αὐτῆς, διανοούμενος ὅτι αὕτη προώριστο δι' ἐμέ.

Μετὰ ἡμίσειαν ὥραν ἀκούω νὰ τρίζωσι τὰ κλεῖθρα καὶ ν' ἀνοιχθῇ ἡ θύρα. Ἦτο ὁ ἀρχιδεσμοφύλαξ, ὅστις μοὶ ἐκόμιζε ὑδρίαν πλήρη ὕδατος.

—Τοῦτο εἶνε διὰ νὰ πίνῃς, μοὶ λέγει διὰ φωνῆς τραχείας καὶ αὔριον τὸ πρωὶ θὰ σοὶ φέρω τὸ ψωμί.

—Σ' εὐχαριστῶ, καλὲ ἄνθρωπε.

—Δὲν εἶμαι καλός. ἀπεκρίθη.

—Τόσον τὸ χειρότερον διὰ σέ, τῷ εἶπα θυμωμένος. — Καὶ αὐτὴ ἡ ἄλυσσος, προσέθηκα, εἶνε ἴσως δι' ἐμέ.

—Ναί, μάλιστα, ἐὰν τυχὸν ὁ κύριος δὲν ἦτο ἥσυχος, ἐὰν ὠργίζετο, ἐὰν ἐβλασφήμει. Ἀλλ' ἐὰν ὁ κύριος εἶνε λογικός, δὲν θὰ τοῦ θέσωμεν τίποτε ἄλλο, παρὰ μίαν ἄλυσσίδα εἰς τοὺς πόδας. Ὁ κλειθροποιὸς εἶνε ἐκεῖ καὶ τὴν ἑτοιμάζει.

Περιεπάτει βραδέως κατὰ μῆκος καὶ κατὰ πλάτος, σείων μέγαν ὁρμαθὸν κλειδῶν, ἐγὼ δὲ παρετήρουν πλήρης θυμοῦ τὸ γιγαντῶδες ἀνάστημα τοῦ ἰσχνοῦ καὶ γηραλέου τούτου προσώπου καὶ ἂν καὶ τὰ χαρακτηριστικὰ αὐτοῦ δὲν εἶχον οὐδὲν κοινόν, τὸ ὅλον αὐτοῦ μοὶ ἐφαίνετο παριστῶν τὴν ἀπεχθεστέραν ἔκφρασιν ἰουδαϊκῆς σοβαρότητος!

Ὦ! πόσον οἱ ἄνθρωποί εἰσιν ἄδικοι κρίνοντες κατὰ τὰ φαινόμενα καὶ κατὰ τὰς αὐθαιρέτους αὐτῶν προλήψεις! Ἐκεῖνος, ὃν ἐνόμιζον, ὅτι θὰ ἔβλεπον κινοῦντα εὐθύμως τὰς βαρείας κλεῖδάς του διὰ νὰ μὲ κάμῃ νὰ ἐννοήσω τὴν φοβερὰν αὐτοῦ δύναμιν, ἐκεῖνος, ὃν ἐνόμιζον, ὅτι θὰ ἦτο ἀνηλεὴς ὡς ἐκ μακρᾶς ἕξεως τῆς σκληρότητος, ὁ ἄνθρωπος οὗτος ἐνεφορεῖτο ὑπὸ ἰδεῶν συμπαθείας καὶ βεβαίως ὡμίλει διὰ τοῦ ἀποτόμου ἐκείνου ὕφους μόνον ὅπως ἀποκρύπτῃ τὰ αἰσθήματά του. Ἐπεθύμει νὰ μοὶ τὰ ἀποκρύψῃ διὰ νὰ μὴ φανερωθῇ καὶ ἐκ φόβου μήπως δὲν μὲ εὕρῃ ἄξιον εὐσπλαγχνίας ἀλλὰ συγχρόνως ὑποθέτων ὅτι ἴσως ἤμην μᾶλλον δυστυχὴς ἢ ἔνοχος ἠθέλησε νὰ μὴ τὸ καταστήσῃ γνωστόν

Δυσηρεστημένος ὢν ἐκ τῆς παρουσίας του καὶ ἔτι μᾶλλον ἐκ τοῦ προστατευτικοῦ του ὕφους, ἐθεώρησα κατάλληλον νὰ τὸν ταπεινώσω λέγων αὐτῷ προστακτικῶς ὡς ὑπηρέτην.—Δός μοι νὰ πίω.

Μὲ παρετήρησε καὶ ἐφάνη λέγων μοι :—Αὐθάδη ! ἐδῶ πρέπει νὰ ξεσυνηθίσῃς νὰ διατάζῃς.

Ἀλλ' ἐσιώπησε, ἔκυψε τὸ ὑψηλὸν αὐτοῦ ἀνάστημα, ἔλαβεν ἐκ τῆς γῆς τὴν ὑδρίαν καὶ μοὶ τὴν παρουσίασε. Μοὶ ἐφάνη ὅτι καθ' ἣν στιγμὴν ἐλάμβανε τὴν ὑδρίαν ταύτην ἡ χείρ του ἔτρεμε καὶ ἀποδίδων τοῦτο εἰς τὸ γῆρας του, συμπάθεια μετὰ σεβασμοῦ ἐμετρίασε τὴν ὑπερηφάνειάν μου.

—Τί ἡλικίαν ἔχεις ; τῷ λέγω μετὰ καλοκαγαθείας.

—Ἑβδομῆντα τεσσάρων ἐτῶν, κύριε· ἕως τώρα εἶδα πολλὰς δυστυχίας νὰ συμβοῦν καὶ εἰς ἐμὲ καὶ εἰς ἄλλους.

Ἡ λέξις αὕτη περὶ τῶν ἰδίων αὐτοῦ δυστυχιῶν καὶ περὶ τῶν ἄλλων συνωδεύθη ὑπὸ νέου κλονισμοῦ τῆς χειρὸς καθ' ἣν στιγμὴν ἀνελάμβανε τὴν ὑδρίαν· ἐγὼ ὑπέθετον ὅτι τοῦτο ἠδύνατο νὰ εἶνε ἀποτέλεσμα, οὐ μόνον τῆς ἡλικίας αὐτοῦ, ἀλλὰ καὶ εὐγενοῦς τινος συγκινήσεως. Ἡ σκέψις αὕτη ἐξάλειψεν ἐκ τῆς ψυχῆς μου τὴν ἐντύπωσιν τοῦ μίσους, ἣν ἡ πρώτη θέα αὐτοῦ μοὶ εἶχεν ἀφίσει.

—Πῶς ὀνομάζεσαι ; τῷ εἶπον.

—Ἡ τύχη, κύριε, ἔπαιζε μαζύ μου καὶ μοὶ ἔδωσε τὸ ὄνομα ἑνὸς μεγάλου ἀνδρός:—ὀνομάζομαι Σχίλλερ.

Μοὶ διηγήθη εἶτα δι' ὀλίγων λέξεων ποία ἦτο ἡ πατρίς του καὶ ἡ καταγωγή του, τοὺς πολέμους οὓς εἶχεν ἴδῃ καὶ τὰς πληγὰς ἃς εἶχεν ἀποκομήσει ἐξ αὐτῶν.

Εἶχε γεννηθῇ ἐν Ἑλβετίᾳ ἐξ οἰκογενείας ἐργατικῶν· εἶχε πολεμήσει κατὰ τῶν Τούρκων ὑπὸ τὰς διαταγὰς τοῦ στρατηγοῦ Λωδόν, ἐπὶ τῆς βασιλείας τῆς Μαρίας Θηρεσίας καὶ Ἰωσὴφ τοῦ Β' καὶ εἶτα εἰς ὅλους τοὺς πολέμους τῆς Αὐστρίας κατὰ τῆς Γαλλίας, μέχρι τῆς πτώσεως τοῦ Ναπολέοντος.

(Ἕπεται συνέχεια)

ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ

ΔΥΤΙΚΩΝ			ΑΝΑΤΟΛΙΚΩΝ		
Δεκέμβριος.					**Δεκέμβριος.**
Θωμᾶ τοῦ Ἀποπτόλου.	21	Σάββ.	9		Σύλληψις Ἁγίας Ἄννης.
Ἀδελαΐδος βασιλίσσης.	22	Κυριακ.	10		Μηνᾶ, Ἑρμογένους καὶ Εὐγράφου μαρτ.
Βικτωρίας παρθενομάρτυρος.	23	Δευτέρα	11		Δανιὴλ τοῦ στυλίτου.
Παραμονὴ Χριστουγέννων. Ἀδέλης π.	24	Τρίτη	12		Σπυρίδωνος τοῦ θαυματουργοῦ.
Ἡ κατὰ σάρκα γέννησις τοῦ Κ. Η. Ἰ. Χ	25	Τετάρτ.	13		Λουκίας, Εὐγενίου, Εὐστρατίου μαρτ.
Ἀναστασίας μάρτυρος.					
Στεφάνου Πρωτομάρτυρος.	26	Πέμπτ.	14		Θύρσου καὶ τῶν σὺν αὐτῷ μαρτύρων.
Τοῦ Εὐαγγελιστοῦ Ἰωάννου.	27	Παρασ.	15		Ἐλευθερίου ἱερομάρτυρος.
Τῶν Ἁγίων Ἀθῴων Παίδων.	28	Σάββ.	16		Ἀγγαίου τοῦ προφ., Μαρίνου μάρτ
Θωμᾶ τοῦ ἐκ Κανταβριγίας.	29	Κυριακ.	17		Διονυσίου Ἀρχιεπ. Αἰγίνης.
Σιλβέστρου Πάπα Ῥώμης.	30	Δευτέρα	18		Σεβαστιανοῦ καὶ Ζωῆς μαρτύρων.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Εἰρήνη ἀνθρώποις ἐπὶ γῆς.
Ἐκ τῆς πολιτικῆς ὑπὸ Εὐαγόρου.
Ἡ «Ἀκρόπολις» περὶ τῆς πατριαρχικῆς ἀπαντήσεως.
Ὁ ἔξω κόσμος.
Τιμὴ εἰς τοὺς πεσόντας.
Κοινωνικαὶ Εἰδήσεις.
Καὶ ἡ «Φωνὴ» τῆς Κερκύρας ὑπὲρ τῆς «Ἁρμονίας».
Δόξα ἐν Ὑψίστοις Θεῷ, ποίησις ὑπὸ Ἰωάννου Μάμου.
Οἱ Φραγκισκανοὶ ἐν Σμύρνῃ ὑπὸ Πολυκάρπου Βεντούρα.
Τέτοια Χριστούγεννα ἂς λείπουν! Ἑλληνικὴ ἠθογραφία ὑπὸ Cristian.
Αἱ φυλακαί μου. Silvio Pellico. Ἐπιφυλλὶς κατὰ μετάφρασιν ἐκ τοῦ Ἰταλικοῦ.
Ἡμερολόγιον.
Μικρὸν ταχυδρομεῖον.

στασιν τὸν λαόν, ὅστις τὸν ἀνύψου ἐπὶ τῶν χειρῶν ἐν μέσῳ φρενητιωδῶν ζητωκραυγῶν. Τραπεζογραμμάτια, νομίσματα ἐκ χρυσοῦ, ἀργύρου, χαλκοῦ ἔπιπτον βροχηδὸν περὶ αὐτόν. Εἰς τὸν κολοφῶνα τῆς δόξης του εὑρισκομένου τῷ ἐφαίνετο, ὅτι καθήμενος ὡς ὁ Βάκχος ἐπὶ πίθου καὶ ἐστεμμένος μὲ κισσὸν καὶ κληματόφυλλα ἐκένου κορδουνὶ τὰ πεπληρωμένα ξανθοῦ καὶ ἀρρόεντος ρητινίτου κύπελλα.

Κινηθεὶς ὡς ἐκ τῆς ἐντυπώσεως τοῦ ὀνείρου ἀπεκαλύφθη καὶ ἐπταρνίσθη δὶς χωρὶς ὅμως νὰ ἐξυπνήσῃ. Εἰς τὴν εἴσοδον ἠκούσθη μουρμουρισμός. Ἡ θύρα τοῦ δωματίου, τὴν ὁποίαν ὁ Μαζόπουλος εἶχε λησμονήσῃ νὰ κλείσῃ ἀνεῴχθη.

Διάκονός τις μὲ φωνὴν βραχνὴν ἔψαλλε διὰ τῆς ρινός· «Ἡ γέννησίς σου Χριστέ!»...

Ἀγυιόπαις ἐκράτει τὴν εἰκόνα τῆς Γεννήσεως.

Ὁ Μαζόπουλος ταραχθείς, ἐξύπνησε καὶ ἀνοίξας τοὺς ἐξογκωμένους καὶ ἐρυθρούς του ὀφθαλμούς, ἠρώτησε·

— Ποιός διάβολος μουρμουρίζει πρωΐ, πρωΐ;

Κύπτων μέχρι τοῦ ἐδάφους καὶ μὲ μειδίαμα κόλακος ὁ διάκονος ἀπήντησε:

— Εἰς ἔτη πολλά! Ἔχομεν Χριστούγεννα σήμερα.

— Ὦ ἀδελφέ! δὲν μᾶς ἀφίνης! Χριστούγεννα! Τέτοια Χριστούγεννα χωρὶς παράδες, ἂς λείπουν!

Καὶ στρέψας τὸ πρόσωπόν του πρὸς τὸν τοῖχον ὁ Μαζόπουλος ἐτυλίχθη εἰς τὴν βελέντζαν του καὶ ἤρχιζε πάλιν νὰ ρογχαλίζῃ.

CRISTIAN

ΜΙΚΡΟΝ ΤΑΧΥΔΡΟΜΕΙΟΝ

Περιέργω. Ἐνταῦθα. Συντάκτης τῶν πολιτικῶν σημειώσεων εἶναι ὁ κ. Ἐξαργύρου κατὰ μαντείαν.— Μ. καὶ Χ. Ἐνταῦθα. Κατὰ λάθος ἐστάλη ἡμῖν ἀπόδειξις ἐκ δευτέρου, ἐξαιτούμεθα συγγνώμην.— Β. Β. Πάτρας. Ἐλάβομεν ἐπιστολήν σας, ἀπαντήσωμεν προσεχῶς, συνδρομή σας ἄρχεται ἀπὸ 1ης Ἰανουαρίου.— Ἀνταποκριτῇ. Σῦρον. Ἐγράψαμεν, ἀναμένομεν ἀπάντησίν σας.— Θ. Μασσάβαν. Τὸ εἴπομεν καὶ ἄλλοτε ὅτι ἡ ἀγνωμοσύνη εἶναι ἡ χρεωκοπία τῆς καρδίας.— Κ. Μ. Μελίτην. Ἀναμένομεν ἀποτέλεσμα ἐνεργειῶν σας καὶ νέους συνδρομητάς.— Αἰδ. Κ. Βασιγκτῶνα. Συνδρομηταὶ Ἀμερικῆς ὑπνώττουσι νήδυμον.— Ι. Ν. Νάξον Ἐλάβομεν, εὐχαριστοῦμεν.— Ν. Θ. Αὐτόθι. Εὐχόμεθα καλὴν ἀνάρρωσιν.— Σ. Τ. Σῦρον. Εὐχαριστοῦμεν.

ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΝ
ΡΕΝΙΕΡΗ ΠΡΙΝΤΕΖΗ
ΕΝ ΣΥΡΩι
ΤΟ ΤΕΛΕΙΟΤΕΡΟΝ ΤΩΝ ΕΝ ΣΥΡΩι ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΩΝ
ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΑ — ΕΥΘΗΝΙΑ
Πλησίον τῆς Πλατείας Λεωτσάκου.

ΝΕΟΝ ΕΜΠΟΡΙΚΟΝ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ
ΓΥΝΑΙΚΕΙΩΝ ΥΦΑΣΜΑΤΩΝ
ΑΝΤΩΝΙΟΥ ΓΡΑΙΚΟΥ
ΣΤΟΑ ΜΕΛΑ ΑΡΙΘ. 15—17
ΕΙΔΗ ΑΓΓΛΙΚΑ ΚΑΙ ΓΑΛΛΙΚΑ.-ΠΛΟΥΣΙΑ ΣΥΛΛΟΓΗ

ΜΕΓΑ ΩΡΟΛΟΓΟΠΩΛΕΙΟΝ
ΚΑΙ
ΚΟΣΜΗΜΑΤΟΠΩΛΕΙΟΝ
ΠΑΥΛΟΥ Α. ΔΑΚΕΣΣΙΑΝ
ΑΘΗΝΑΙ ΟΔΟΣ ΣΤΑΔΙΟΥ 43

Μεγάλη συλλογὴ χρυσῶν καὶ ἀργυρῶν κοσμημάτων, ἀντικείμενα νεωτερισμοῦ, ἀδάμαντες, μαργαρῖται καὶ πολύτιμοι λίθοι χονδρικῶς, κηροπήγια, μαχαιροπήρουνα, κοχλιάρια, δίσκοι, δοχεῖα γλυκοῦ κτλ. ἀργυρᾶ, ἐπίχρυσα καὶ ἐπάργυρα ἐπὶ λευκοῦ μετάλλου, **μεγάλη ἐκλογὴ ὡρολογίων ἐκ χρυσοῦ ἀργύρου καὶ νίκελ** τελειοτάτου συστήματος χονδρικῶς καὶ λιανικῶς, εἰδικότης ὡρολογίων διὰ κυρίας, ὡρολόγια τοίχου, ἐξυπνητήρια κλπ.

ΙΩΑΝΝΗΣ ΔΑΛΕΖΙΟΣ
ΥΠΟΔΗΜΑΤΟΠΟΙΕΙΟΝ
Ὁδὸς Πραξιτέλους Ἀριθ. 8.

ΠΑΥΛΟΣ ΤΣΙΛΙΑΣ
ΠΙΛΟΙ ΑΝΔΡΩΝ ΚΑΙ ΠΑΙΔΩΝ
ΟΔΟΣ ΑΙΟΛΟΥ ΑΡΙΘ. 112

ΙΩ. ΜΑΚΡΥΩΝΙΤΗΣ
ΡΑΦΕΙΟΝ
ΟΔΟΣ ΣΤΑΔΙΟΥ ΑΡΙΘ. 30

ΠΙΛΟΠΟΙΕΙΟΝ
ΑΛΦΟΝΣΟΥ ΛΑΜΠΕΛ
90. — Ὁδὸς Αἰόλου — 90.

ΑΝΤΩΝΙΟΣ ΔΑΡΓΕΝΤΑΣ
ΔΙΚΗΓΟΡΟΣ
Ὁδὸς Βουλῆς Ἀριθ. 8.

ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΞΑΝΘΑΚΗΣ
Ὀδοντοϊατρὸς
47 — Ὁδὸς Πραξιτέλους — 47.
Δέχεται ἐπισκέψεις ἀπὸ τὰς 9—12 π. μ. καὶ 2— 6 μ. μ.

ΦΡ. ΠΑΠΑΜΑΝΩΛΗΣ
ΡΑΦΕΙΟΝ
78 — Ὁδὸς Κολοκοτρώνη — 78

ΟΘΩΝ ΠΡΙΝΤΕΖΗΣ
Ἅπαντα τὰ εἴδη τῆς Ῥαπτικῆς.
77 — Ὁδὸς Κολοκοτρώνη — 77

ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΝ ΤΗΣ ΕΣΤΙΑΣ
Κ. ΜΑΪΣΝΕΡ ΚΑΙ Ν. ΚΑΡΓΑΔΟΥΡΗ
ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ 1895—1070.